Dr. AUREL POPESCU-BĂLCEŞTI

SUFLETUL ÎN TIMPUL VIEȚII ŞI DUPĂ MOARTE

Conştiința umană, Conştiința cosmică

EDITURA TRIUMF
2004

Cuprins

Prefață 7
Cuvânt introductiv 9
Diferite concepții privind localizarea spiritului în corpul uman 13
Conștiința umană, conștiința cosmică, emanație a spiritului 26
Conștiința omului în stare de somn. 47
Spiritul-conștiință în starea de somnambulism. 52
Evoluția conștiinței umane de-a lungul istoriei 78
Unicitatea conștiinței 98
Cuvânt de încheiere 101
Bibliografie 109

Prefaţă

Ştiinţa spirituală ne relevă faptul că fiinţa umană este alcătuită din trei entităţi: corp, suflet şi spirit.

După moartea corpului fizic, sufletul şi spiritul omului se eliberează din închisoarea pe care le-o face corpul şi îşi continuă existenţa într-o altă lume, o lume paralelă cu a noastră, cu care se întrepătrunde, dar pe care omul pământean nu o poate percepe.

Spiritul-suflet al omului, formează în timpul întrupării, conştiinţa omului care cuprinde gândirea, vigilitatea, voinţa, judecata, memoria şi toate procesele psihice, această conştiinţă umană păstrându-se după moarte identificându-se cu personalitatea omului din viaţa pământească. Mai mult chiar, după ce conştiinţa umană se eliberează o dată cu moartea, ea devine mult mai amplă şi mai complexă căci ea cuprinde şi amintirile din toate vieţile pământeşti anterioare pe care şi le aminteşte ca pe nişte clase ale unei şcoli, fiecare clasă superioară urmând a aduce o evoluţie a spiritului. Mai mult decât atât, întrucât în planul astral dispar noţiunile de Spaţiu şi Timp, conştiinţa omului, devenind conştiinţă cosmică, îşi vede şi următoarele sale vieţi pământeşti, prin încarnările ce vor urma, chiar dacă acestea se vor desfăşura peste zeci sau sute de ani.

Aceasta arată că conştiinţa umană este o mică parte din conştiinţa cosmică, plecată pe pământ din sânul ei şi reîntorcându-se în ea după moarte.

În cuprinsul cărţii se descriu şi diversele concepţii privind localizarea spiritului-conştiinţă în corpul uman, trecând în revistă cu argumente ce susţin şi altele care nu le susţin, locuri ca: glanda pineală, inima, plexul solar, ventriculii cerebrali sau

substanţa reticulată din trunchiul cerebral, ipostază pe care o susţine şi autorul.

Omul după moarte îşi continuă existenţa, într-o altă dimensiune nepenetrabilă de organele noastre de simţ, conştiinţa lui persistă şi va evolua în cicluri de spirit încarnat şi de spirit liber; în spaţiul astral după moarte, aceasta prin reîncarnări succesive până când va reuşi să se elibereze de stigmatul păcatului originar, care de fapt a determinat viaţa lui în materie. Spiritului – conştiinţa din planul astral, îi lipseşte numai corpul fizic, dar şi pe acesta şi-l poate imagina prin gânduri.

Cu acest corp invizibil, el vine pe pământ în mijlocul nostru, încearcă să ne vorbească, sau să ne atingă, dar observă că mâna lui invizibilă pentru noi, trece prin obiectele pe care vrea să le atingă, neîntâlnind nici o rezistenţă. Cu vederea astrală pe care i-o conferă corpul astral ce însoţeşte spiritul, în atmosfera terestră, spiritul – conştiinţa vede toată panorama vieţii de pe pământ, îşi vede corpul lipsit de viaţă din mormânt, cum se descompune, îşi vede rudele care îl plâng şi înţelege toate gândurile ce i se adresează cu simpatie sau cu dispreţ.

Conştiinţa spirituală formându-se în planul astral, de unde vine la întrupare, este sub influenţa fluidelor astrale ale planetelor sistemului nostru solar şi ale celor 12 constelaţii astrale, care formează cele 12 zodiace. Aceste fluide astrale având particularităţile lor, vor determina diferite caractere ale conştiinţei oamenilor, un mod diferit de a vedea viaţa şi lumea în ansamblul lor, acestea vor diferenţia spiritele încarnate şi va explica modul lor diferit de exprimare.

Acesta este şi motivul pentru care cred că nu toţi cititorii mei au puterea spirituală de a înţelege sensul ideilor acestei cărţi, căci diferenţierea spiritelor este determinată de factori astrali şi de nivelul lor evolutiv, cu cât va fi absolvit mai multe clase ale şcolii pământeşti în mai multe vieţi, cu atât mai mult omul va fi mai spiritualizat.

Cuvânt introductiv

Întreaga lume se îndreaptă către moarte, tot progresul nostru, vanităţile noastre, plăcerile, bogăţia şi cunoaşterea noastră; toate au aceeaşi finalitate, moartea. Acesta este singurul lucru pe care nu-l putem evita. Oraşe apar şi dispar, imperiile se nasc şi se prăbuşesc, civilizaţii noi se dezvoltă şi după aceea dispar, planetele însele explodează şi se transformă în praful cosmic, pentru a ajunge în atmosfera altor planete. Moartea este sfârşitul tuturor lucrurilor, al vieţii, al frumuseţii, al bogăţiei şi al puterii. Sfinţii mor ca şi oamenii păcătoşi, regii şi împăraţii, la fel ca cerşetorii, cu toţii ne îndreptăm către moarte şi totuşi ne agăţăm cu disperare de viaţă, fără să cunoaştem de ce facem aceasta, căci viaţa este numai o iluzie. În fiecare zi, mor oameni în jurul nostru şi totuşi oamenii continuă să lupte pentru a trăi, crezând că ei nu o să moară niciodată. Aceasta este marea iluzie a vieţii.

Oare nu există nimic permanent în această viaţă trecătoare? Nu există nimic înlăuntrul nostru, care să rămână în viaţă atunci când corpul moare? Iar dacă există, care este destinul său? Unde pleacă? De unde a venit? Acel ceva nemuritor din fiinţa noastră este spiritul, sinele suprem. Acesta nu este supus naşterii şi nici morţii. El se exteriorizează prin intermediul minţii şi al trupului. Pentru a cunoaşte lumea materială şi să o înţeleagă, el îşi creează un corp pe care îl foloseşte până la epuizare după care renunţă la el şi îşi asumă un altul şi aşa mai departe.

Toţi ne-am născut din eternitate şi ne întoarcem la ea, căci spiritul omului este dincolo de viaţă şi dincolo de moarte. Omul

este ternar, fiind format din trup, suflet şi spirit, o parte este nemuritoare şi indivizibilă, acesta este spiritul, o parte pieritoare şi divizibilă, acesta este trupul, sufletul care le uneşte face parte din amândouă, el intră în alcătuirea corpului fluidic şi eteric asemănător trupului material, care fără acest dublu invizibil, n-ar putea avea nici viaţă, nici mişcare, nici unitate. Omul este supus sugestiilor spiritului său, aflat în Eul său, sau instinctului trupului, după cum preferă una sau alta, corpul fluidic se eterizează sau se îngroaşă, se unifică sau se descompune.

După moartea corpului fizic, poate surveni o a doua moarte a sufletului, care constă în îndepărtarea elementelor impure ale corpului astral sau să sufere chiar descompunerea lui.

Purificarea şi regenerarea corpului astral eterat şi fluidic, care este însăşi organul sufletului, se poate face în timpul vieţii printr-un anume fel de existenţă, cu cât un suflet este mai spiritualizat, cu atât mai mult se va îndepărta el de atmosfera pământească.

Sufletul superior, se manifestă omului, numai în vis sau în stare de extaz, căci atunci spiritul omului părăseşte corpul fizic şi călătoreşte în lumea spiritelor din spaţiu cu care constituie împreună conştiinţa cosmică, sinteza sufletului cu materia, reprezintă două feţe ale substanţei unice, ce se găseşte în spirit.

Spiritul omenesc vine din cer şi se întoarce tot în cer, căci numai spiritul este nemuritor. Sufletul devenit spirit pur, nu-şi pierde conştiinţa şi individualitatea sa, dimpotrivă şi le dezvoltă întâlnindu-şi prototipul în Dumnezeu. El îşi menţine memoria vieţilor sale pământeşti, a felului cum au trăit şi cum au murit, a copiilor şi părinţilor lor.

Faptul că spiritul pur îşi menţine toate aceste facultăţi este foarte greu de explicat, având în vedere că în viaţa pământească aceste atribute, spiritul şi le manifestă prin intermediul materiei, al substanţei nervoase din creierul uman, ori în spaţiu există numai fiinţe spirituale eterate. Nu există substanţa mate-

rială care să înglobeze nişte cunoştinţe. Această situaţie ne face să bănuim că spiritul nu este altceva decât un computer de energie, perfecţionat dar din ce fel de energie este alcătuit, nu s-a reuşit să se afle.

Diferite concepţii privind localizarea spiritului în corpul uman

Trebuie să încercăm să răspundem la întrebarea unde este localizat sufletul, unde se află sălaşul său în timpul cât este întrupat în om, unde deci se află centrul psihic al omului, ştiindu-se că procesele psihice sunt determinate de spirit.

I. Încă din antichitate, oculiştii au considerat că acest sălaş se află în glanda pineală numită şi Epifiză.

Psihicul nostru influenţează în mod direct trupul nostru şi al altora, psihicul subconştient poate să vindece sau să dăuneze dacă este pervertit.

Printre marii gânditori ai omenirii care au crezut că epifiza este sediul sufletului este şi Descartes.

Această glandă este localizată în centrul creierului, fiind de dimensiunea vârfului unei unghii a degetului mic şi are forma unui con de brad. Este un organ foarte activ, având cel mai mare flux sangvin din corp, după rinichi, întocmai ca şi fluxul sangvin al glandei hipofize. Este organul cu cea mai mare absorbţie de fosfor din întreg corpul şi cu o absorbţie de iod foarte mare, fiind al doilea organ cu această absorbţie după glanda tiroidă.

Nici o parte a creierului nu conţine o cantitate atât de mare de serotonină, care este un neurotransmiţător şi nici o parte a creierului nu poate sintetiza melatonina care este un neurohormon. Ea nu este învelită de meninge, fiind în afara barierei sangvine a creierului, teoretic nefăcând parte din creier.

Intervenţia ei este în exclusivitate dată de sistemul nervos vegetativ, care este autonom, neinfluenţat de voinţa omului.

Această glandă pineală este strâns coleral cu glanda hipofiză, având un efort inhibitor față de aceasta.

Ea conține de 50 de ori mai multă serotonină decât oricare altă parte a creierului și tot ea secretă un hormon numit melatonină care este strâns legată de serotonina neurochimică ce se află înmagazinată în veziculele sinapselor nervoase, cu cea mai mare concentrare în creierul mijlociu, hipotalamus, sistemul limbic și substanța reticulată. Se consideră că aceste zone sunt cele care fac legătura dintre creier și sufletul de proveniență astrală.

Serotonina este un neurotransmițător implicit în foarte multe fenomene mentale, inclusiv în ciclurile somnului. Ea este un precursor al melatoninei cu care alternează în funcție de succesiunea dintre zi și noapte, melatonina fiind sintetizată de glanda pineală.

Maximum de concentrație al serotoninei este în timpul zilei iar maximum de concentrație de melatonină este în cursul nopții. Această alternanță este ruptă dacă te afli în permanență la lumină, determinând mari tulburări psihice.

Întrucât melatonina se află și în retină, s-a atribuit glandei pineale denumirea de al treilea ochi.

Melatonina determină pigmentația ochilor, reglând cantitatea de lumină care ajunge pe fotoreceptorii retinei, din această cauză culoarea și intensitatea luminii determină modificări de conștiință, acestea fiind atribuite spiritului.

Se cunoaște că detașarea corpului astral la mediumi, se face în întuneric sau într-o lumină roșie. De asemeni, fantomele apar în ședințele de materializare tot în aceleași condiții, ectoplasma din care se formează ele, se detașează mai ușor de corpul mediumului în astfel de condiții.

Melatonina este hormonul care determină somnul la întuneric, ea se concentrează maximum la 3-6 ore de la instalarea întunericului.

În afară de serotonină și melatonină, glanda pineală mai produce o serie de substanțe numite Beta-carboline din care face

parte Harmalina, cu mari proprietăţi halucinogene, cu efect puternic în procesele psihice şi în percepţia extrasenzorială. Harmalina este în strânsă corelaţie cu concentraţia vasopresinei din sânge şi cu retenţia de apă, fenomene care se constată prezente la persoanele ce prezintă mişcări oculare în timpul visului când se ştie că spiritul şi corpul astral îşi trăiesc viaţa lor astrală.

Şamanii obţin detaşarea psihicului, folosind o beta-carbolină numită PINOLINA, care consumată în doze mari provoacă viziuni şi halucinaţii. Consumul în cantitate mai mare provoacă detaşarea corpului astral şi vederea astrală, când putem vedea prin lucruri iar materia o vedem transformată în energie. Activitatea glandei pineale este dată de hipotalamus prin intermediul inervaţiei simpatice. Nivelul maxim al melatoninei este noaptea către orele două, când concentraţia de serotonină şi cortizol este cea mai scăzută. Această concentraţie maximă este strâns legată de somnul cu vise, care este însoţit de mişcarea bruscă a globilor oculari.

Melatonina influenţează sistemul de activare reticulară, care prelucrează percepţia subliminală a subconştientului, având legătură cu conştiinţa şi informaţiile telepatice. Acest sistem de activare reticulară se află în partea superioară a trunchiului cerebral şi reprezintă partea cea mai veche a creierului, echivalentă cu cea a animalelor inferioare, ca de exemplu a râmelor şi el constituie elementul fundamental al conştiinţei. Visele apar la intervale de 90 de minute, pe toată durata nopţii. Pinolina este cea care în fapt determină visarea, datorită proprietăţilor sale halucinogene, în timpul visului spiritul îşi trăieşte viaţa sa astrală, iar prin vederea astrală vede imaginile din vis.

Melatonina are efect antiepileptic şi contribuie la suportarea unei stări de stress, o perioadă îndelungată de timp. Este ştiut că în şcolile de iniţiere din antichitate, candidaţii la iniţiere erau supuşi unei stări de stres îndelungat, pentru a se putea detaşa cu spiritul şi corpul astral de corpul fizic.

La fel se întâmplă şi în pregătirea şamanică. În mod normal glanda pineală îndeplineşte funcţia de antidot împotriva stresului, formând o conexiune inversă cu hipotalamusul şi hipofiza.

Glanda pineală, are o semnificaţie de ordin general cu sistemul CHAKRELOR. Se cunoaşte că absorbţia fluidelor, ce formează corpul eteric şi corpul astral al creierului, din univers, se face cu ajutorul a 7 centre de absorbţie. Aceste centre de absorbţie, sunt strâns legate de energia Kundalini, care are un rol determinant în producerea conştiinţei omului.

Acţiunea acestor CHAKRE asupra centrilor nervoşi se poate compara cu manevrarea unui întrerupător. Trezirea energiei Kundalini care se află în stare latentă, stimulează activitatea de ordin psihologic, psihic şi spiritual. Conceptul yoghin, descrie sistemul CHAKRELOR ca o coloană vertebrală cu trei canale, care se intersectează, punctele de intersecţie, reprezentând sistemul CHAKRELOR. Aceste trei canale corespund celor trei forme ale sistemului nervos: sistemul nervos central, sistemul nervos simpatic şi sistemul nervos parasimpatic.

CHAKRA bazală, este situată la vârful coccisului, în perineu şi este legată de sistemul urogenital. A doua CHAKRĂ este situată la baza cordonului spinal, în partea de jos a abdomenului şi este legată de sistemul genital. A treia CHAKRĂ se află în spatele ombilicului şi este legată de plexul solar. A patra CHAKRĂ este situată în spatele inimii şi este legată de plexul cardiac. A cincia CHAKRĂ este situată în dreptul cefei şi este legată cu gâtul. A şasea CHAKRĂ este situată în glanda pineală şi este considerată CHAKRA de comandă. A şaptea CHAKRĂ este CHAKRA coronară, situată în creştetul capului. Acţionând aceste CHAKRE, devenim fiinţe mai conştiente din punct de vedere spiritual.

Funcţia principală a glandei pineale constă în menţinerea ceasului biologic zilnic în funcţie de poziţia soarelui, lunii şi anului, în funcţie de lungimea zilei. Ea realizează împreună cu glanda hipofiză, secreţia tuturor glandelor cu secreţie internă din organism.

Activitatea CHAKREI din dreptul inimii, determină o mărire a voinţei omului şi este în legătură cu simţul tactil. CHAKRA plexului solar, provoacă îmbătrânirea, decăderea şi emacierea prin arderea a ceea ce yoghinii denumesc „nectarul nemuririi". Plexul solar este sălaşul sentimentelor şi curajului şi este legat de digestie.

CHAKRA rădăcinii cordonului spinal, este legată de toate fazele inconştientului şi de subconştient. Este de asemeni în legătură cu dezvoltarea uterului şi producerea de progesteron şi testosteron.

CHAKRA plexului coccigian este strâns legată de prostată şi testicul la bărbat şi de uter la femeie. Ea reprezintă sălaşul energiei Kundalini, având legătură directă cu energia sexuală.

Glanda pineală este considerată CHAKRA psihicului făcând legătura dintre trupul omului, ca corp material şi aspectul psiho-spiritual al fiinţei noastre, reprezentat de suflet şi spirit. Se ştie că cele mai multe decese, se produc noaptea între orele 1 şi 3, când secreţia de melatonină este maximă.

Activitatea glandei pineale este corelată cu modificarea câmpului magnetic, modificând câmpul magnetic, se modifică secreţia de melatonină, care se află sub controlul CHAKRELOR. Glanda pineală este ceasul biologic care reglează ciclul somn-veghe, pubertatea şi îmbătrânirea.

Glanda pineală şi în mod special secreţia de melatonină de către aceasta, este afectată de câmpurile electrice şi magnetice ale pământului; un câmp magnetic slab, determină o secreţie scăzută de melatonină, iar o modificare intensă şi de scurtă durată a câmpului magnetic în ambele sensuri, inhibă secreţia de melatonină.

Am amintit că în pregătirea celor ce doreau să se iniţieze în templele din antichitate, pentru a putea obţine detaşarea spiritului, corelat cu acţiunea glandei epifize sau pineale care are rolul de a creşte rezistenţa la stres, aceştia treceau prin grele încercări psihice. În acest sens am să prezint pregătirea prin

care trebuiau să treacă candidaţii ce urmau a se pregăti în Egipt la Sfinxul din Sieh.

Prin procesul de iniţiere, care a atins cel mai înalt nivel de dezvoltare în antichitate, cei iniţiaţi au putut obţine cunoştinţe despre evoluţia divină a omului şi despre cosmogonia universului. Ei au cunoscut intervenţia spiritelor celor mai înalte din ierarhia cerească asupra formării universului. Astfel formarea celor 12 constelaţii cereşti, care alcătuiesc zodiacul s-a datorat celor 12 Heruvimi. Aceşti Heruvimi au fost asimilaţi cu semnele zodiacale, iar sfinxul care reprezintă un corp de taur, cu ghearele de leu, aripi de vultur şi cap de om, arată evoluţia monadei spirituale întrupate în om, el fiind construit pentru a arăta posterităţii, nivelul spiritual atins de iniţiaţii din antichitate.

De altfel însăşi sfinxul reprezintă o etapă unde, cel ce urma să se iniţieze, trebuia să facă dovada curajului său, puterea de concentrare şi de stăpânire a viitorului iniţiat.

Între picioarele din spate ale Sfinxului, era o uşă metalică cu un mecanism secret de închidere şi de deschidere.

Cel ce urma să aspire la înaltul grad de iniţiere, era introdus prin această uşă, de unde urmau 7 coridoare întortocheate, care după ce străbăteau mai multe culoare, ajungeau la Marea Piramidă din Giseh.

Candidatul ce urma să încerce, era ales prin votul secret al iniţiaţilor. El era condus în această încercare de primii doi iniţiaţi în ordinea vârstei.

Odată cu plecare din Memphis, candidatului i se acopereau ochii, pentru ca acesta să nu-şi dea seama unde este condus. După ce se deschidea uşa şi era introdus în interiorul Sfinxului, el trebuia să coboare o scară în spirală cu 22 de trepte. După ultima scară, se deschidea o nouă uşă de bronz, ce permitea intrarea într-o sală circulară. Candidatul nu avea voie să-şi dezlege panglica ce-i acoperea ochii şi trebuia să stea nemişcat. Cei doi iniţiaţi care îl conduceau se îmbrăcau cu două veşminte de in albe, două centuri, una din aur şi alta din argint şi două măşti, una închipuind un cap de leu, iar alta un cap de vultur.

Veşmântul alb, reprezintă puritatea magicianului, aurul era consacrat Soarelui, iar argintul Lunii.

Capul de Leu simbolizează semnul zodiacal pe care astrologii îl asigură pe tron Geniilor Soarelui iar corpul de Taur simbolizează semnul zodiacal sub care Geniul Lunii îşi exercită cea mai mare influenţă. După ce îmbrăcau cele două măşti, i se dezlegau ochii candidatului. Acesta se trezea deodată în faţa sa cu trei monstruozităţi, a treia fiind o arătare mecanică ce învârtea deasupra capului o coasă şi din grota de unde se arăta pe jumătate, striga: „Vai profanului ce vine să tulbure pacea morţilor".

Coasa trecea foarte aproape de candidat, atingându-l uşor de 7 ori. Dacă candidatul făcea dovada curajului său cei doi iniţiaţi îşi scoteau măştile de pe faţă. Candidatul îşi continua drumul singur, având în mână o lampă. El trebuia să străbată un culoar strâmt şi de mică înălţime, prin care nu putea trece decât în genunchi şi în mâini. Aceasta reprezintă mormântul de după moarte, din care trebuia să se elibereze spiritul pentru a pleca în lumea spiritelor. Dacă candidatul evita să-şi continue drumul, i se acopereau din nou ochii şi era scos afară. Dacă el se angaja să continue, în urma sa o placă de bronz îi închidea întoarcerea şi o voce lugubră i se adresa: „Aici au pierit nebunii care au râvnit la ştiinţă şi putere". Urma în continuare o scară metalică cu 68 puncte de sprijin, care se termina într-un puţ cu deschidere largă, apoi continua un drum în spirală ce trecea pe lângă o galerie cu 12 sfincşi pe o parte şi 12 pe cealaltă iar între ele se găseau 24 de tablouri ce reprezentau personaje şi simboluri misterioase. Aici el întâlnea un alt iniţiat de la care primea învăţătura ce urma. În continuare trebuia să treacă printr-un cuptor de foc, care de fapt era o iluzie optică şi printr-o apă, a cărei adâncime nu era cunoscută, dar care îi ajungea până la gât. În continuare culoarul ajungea în interiorul Marii Piramide. El ajungea aici după ce în prealabil i se acopereau din nou ochii. Acolo era aşteptat de un colegiu al Magilor.

În interiorul criptei din Marea Piramidă erau picturi simbolice ce reprezentau cele 28 de Genii ale omului, cele 7 Genii ale Planetelor şi 360 de Genii ale zilelor care erau de fapt o biblie ilustrată cu lame de aur, cu tradiţiile transmise de Hermes-Troth. În cele patru colţuri ale criptei, erau 4 statui de bronz ce reprezentau fiecare un om, un taur, un leu şi o acvilă, precum şi statuia lui ISIS care simbolizează natura. Aceasta era făcută dintr-un aliaj din plumb, cositor, fier, aur, cupru, mercur şi argint. Ajuns aici candidatul trebuia să depună un jurământ prin care se lega să nu dezvăluie nimic din cele ce a văzut şi auzit.

Toată această încercare se efectua pe parcursul unei nopţi. În continuare era condus într-o încăpere unde se află un pat şi o masă, i se arătau două preotese care i se ofereau. Dacă candidatul nu se lăsa ispitit era socotit că a trecut proba şi primea primul grad, acela de ZELATOR, dar dacă era ispitit de cele două preotese, i se tăia imediat capul. Următoarele trepte de iniţiere erau THEORIST, PRACTICANT, FILOSOF, ADEPT MINOR, ADEPT MAJOR, MAESTRU AL TEMPLULUI ŞI MAG AL ROSE-CRUCE, dar pentru toate aceste trepte îi mai trebuiau încă 12 ani de iniţiere, într-o viaţă cu regim auster şi de izolare.

Secretele iniţierii nu trebuiau divulgate, fiind pedepsiţi cu moartea cei ce încălcau legământul.

II. Alţi oculişti consideră că sediul spiritului-suflet ar fi inima.

Se cunoaşte că inima este organul central al corpului uman şi că fără activitatea ei, viaţa nu este posibilă. Prima bătaie a inimii aduce viaţa, iar ultima, aduce moartea. Inima efectuează cea mai mare şi mai intensă muncă din organism, ea bate de circa 100.000 de ori pe zi şi pune în circulaţie o cantitate de 7 tone de sânge. Este un miracol, că muşchiul inimii, nu se opreşte niciodată din activitate, în timpul vieţii şi totuşi nu oboseşte. Cum se poate explica acest fapt?

De unde ştie acest muşchi că dacă şi-ar întrerupe activitatea chiar pentru câteva secunde, ar interveni moartea?

Se presupune că atomul dumnezeiesc al sufletului, este aşezat în auriculul drept, la un deget depărtare de linia mediană a corpului. Acest atom este cel mai mic din tot corpul, dar şi cel mai puternic. Structura lui nu a putut fi descifrată de către ştiinţă, acest atom invizibil ar fi inima spirituală a omului. Dacă spiritul este cel ce dă conştiinţa omului şi dacă orice forţă se trage din activitatea spiritului, atunci locul adevărat al conştiinţei, ar fi inima, conştiinţa fiind aceea care dă naştere gândului şi puterii de judecată, creierul ar fi numai un lăcaş al conştiinţei reflectate, care de fapt ar proveni din inimă.

Se pare că s-a atribuit ca lăcaş al spiritului – suflet – inima, pentru importanţa ei în menţinerea vieţii, căci dezvoltarea conştiinţei are loc într-adevăr în regiunea inimii, dar nu în organul fizic, ci în CHAKRA care se găseşte în dreptul inimii, activând această CHAKRĂ, oculiştii îşi dezvoltă mult conştiinţa, dându-şi seama de conştiinţa cosmică, din care emană şi conştiinţa omului. Această conştiinţă cosmică este eternă şi în nici o clipă nu este departe de om, deşi noi nu o observăm, dar trăim în permanenţă în sfera ei. Nu i-a fost dat nimănui să o vadă şi să rămână în viaţă, se spune în Vechiul Testament.

Contopirea conştiinţei umane cu conştiinţa cosmică a fost descrisă de apostolul Pavel, unul din cei mai mari iniţiaţi când a spus: „Împreună cu Hristos am fost şi eu răstignit pe cruce, totuşi trăiesc, dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăieşte în mine". Aceasta înseamnă că în concepţia lui, Hristos nu este tot una cu personalitatea fizică a lui Isus, ci că spiritul Hristos, există în fiecare dintre noi.

Cei ce susţin că inima este sediul spiritului-suflet, se bazează şi pe faptul că, curentul neîntrerupt de gândire din creier se sprijină pe activitatea inimii, iar creierul ar fi numai lăcaşul conştiinţei reflectate, care provine din inimă, dar ceea ce trăieşte în fiinţa umană ca spirit-conştiinţă există şi în afara lui ca spirit universal.

Cu toate aceste argumente, nu inima este lăcaşul Spiritului. Conştiinţa, căci pentru a putea avea o conştiinţă este nevoie neapărat de o activitate nervoasă conştientă, pe care ne-o dă o structură nervoasă, nu un muşchi cum este inima.

Ceea ce este adevărat este că în inimă se află un atom fizic special, care nu se naşte în timpul vieţii, el rămânând stabil şi părăsind corpul fizic numai la moarte, iar o dată cu reîncarnarea spiritului se reîncarnează şi acest atom special şi va servi de nucleu noului corp fizic, urmând acelaşi spirit, care va trece în mai multe vieţi. Acesta în timpul vieţii ar fi localizat în ventriculul stâng al inimii, aproape de vârf. În momentul morţii acest atom special, urcă până la creier prin nervul pneumagnetic şi apoi părăseşte corpul fizic o dată cu spiritul.

În auriculul drept, acolo de unde pleacă impulsul nervos ce pleacă apoi în sistemul cardio-nector al inimii, se află un alt atom special al corpului eteric al omului, acest atom are funcţionalitatea unui cristal de cuarţ, ca a unei pile piezoelectrice şi care are în memorie ritmul electronic ce provoacă sistolele şi diatolele inimii, la fracţiuni de secundă. Aceşti doi atomi speciali, unul al corpului fizic care se află în ventriculul stâng şi celălalt al corpului eteric, ar fi un fel de extracte ale celor două corpuri, care după moarte ar urma spiritul şi ar reveni în planul material o dată cu reîncarnarea spiritului.

Atenţia deosebită acordată inimii, din punct de vedere spiritual, poate fi pusă şi pe seama faptului că inima reprezintă ultimul organ al corpului care începe putrefacţia după moarte, în ziua a 9-a şi ultimul care suferă totala lui descompunere, la 42 zile după moarte adică exact când spiritul-suflet părăseşte planul atmosferei terestre.

III. O altă ipoteză, cea mai susţinută în ultimul timp, este aceea care atribuie drept sediu al spiritului-conştiinţă, substanţa reticulară din trunchiul cerebral.

Se ştie că starea de veghe, de vigilenţă a omului, este dependentă substanţei reticulare din trunchiul cerebral, în special prin

sistemul activator ascendent al acesteia. Această structură nervoasă – coordonează întreaga activitate inconştientă a organismului, cu o precizie uimitoare. Ea este corelată cu sistemul nervos vegetativ autonom, cu sistemul nervos senzitiv şi motor al sistemului nervos al vieţii de relaţie şi cu hipotalamusul prin care coordonează activitatea tuturor glandelor cu secreţie internă.

Substanţa reticulară, primeşte informaţii de la toate organele de simţ prin care omul se adaptează la mediul extern. Prin sistemul activator ascendent, este în legătură şi cu scoarţa cerebrală pe care o înştiinţează, atunci când este cazul, fără ca noi să fim conştienţi de toată această activitate şi aceasta pentru a interveni conştient şi voluntar pentru acţiunile respective.

Această substanţă reticulară primeşte în orice clipă, circa 100.000.000 de bioinformaţii din întreg organismul, prin conştiinţa ei inconştientă, le decodifică, le triază şi trimite răspunsurile adecvate. Ea înştiinţează scoarţa cerebrală, numai atunci când este depăşită în rezolvarea inconştientă a informaţiilor primite şi când aceste informaţii avertizează pericole ce ar împiedica continuarea vieţii. Corelat cu activitatea substanţei reticulare din trunchiul cerebral, trebuie să răspundem la întrebarea: unde se formează gândul?, cine îl decodifică şi cum se transmit informaţiile date prin gând, structurilor nervoase ce trebuie să intre în acţiune. Ştim, pe de altă parte că nu creierul este acela ce formează gândul, ci spiritul-suflet, reprezentat prin corpul astral.

Argumentul cel mai puternic că substanţa reticulară este cea care decodifică gândul, o avem în telepatie. Astfel, s-a studiat faptul că, creierul celui ce primeşte mesajul telepatic, dacă este cuplat la un seismograf, acesta înregistrează descărcări de curent electric, dar s-a observat că aceste descărcări electrice apar înregistrate cu câteva secunde înainte ca omul ce primeşte mesajul să fie conştient de aceasta. Înseamnă că mesajul ajunge mai întâi la substanţa reticulară, care îl decodifică şi apoi îl transmite scoarţei cerebrale pentru conştientizare.

Aceasta ne face să credem că gândurile se formează la nivelul substanţei reticulare şi ele sunt decodificate tot aici.

Aceasta este substanţa nervoasă cu rol hotărâtor în menţinerea vieţii şi aceasta o face în mod inconştient, tocmai pentru a menţine şi perpetua viaţa.

Se cunoaşte că gândul este decodificat în mod instantaneu de către corpul astral şi puţin mai lent de corpul eteric, aşa se explică interpretarea gândului transmis în mod telepatic în actul de magie, tot de substanţa reticulară care determină răspunsuri ale organismului după simbolurile arhietip, depozitate în subconştientul nostru. Se pot astfel produce modificări ale conştiinţei umane, disfuncţii psihice, blocarea gândirii, o dezorientare în timp şi spaţiu şi chiar boli psihice şi organice, aşa cum am spus, oamenii de ştiinţă nu pot răspunde cu exactitate cum şi unde se formează gândirea.

Karl Vogt, un naturalist genovez credea în mod eronat că, creierul secretă gândirea, aşa cum rinichiul secretă urina. Este suficient să-l combatem spunând că secreţia este un lucru material pe când gândirea este imaterială. Gândirea este dată de spirit şi perispirit (suflet), ea nu se formează de materia organică a creierului ci de o altă entitate ce nu are nimic comun cu materia, ci de o formă specială de energie, capabilă să aibă memorie şi să producă idei.

Gândirea produsă de spirit, este preluată de corpurile eteric şi astral ale omului care le decodifică şi care face să acţioneze organul la care se referă gândirea, căci corpul eteric este matricea energetică ce determină acţiunea corpului fizic. Cel mai concludent exemplu că aşa stau lucrurile, este acţiunea mecanică a unui om prin telepatie sau în hipnoză.

Un alt exemplu îl constituie percepţia şi decodificarea gândului, de către plante şi animale. O plantă reacţionează descărcând curenţi electrici, dacă ne gândim să-i rupem o crenguţă, ori planta nu are creier, corpul ei eteric, care este format din acelaşi fel de energie ca şi al omului şi animalelor, înţelege gândul omului.

Dacă în timpul vieţii gândul nu reprezintă forma comună de comunicare dintre oameni, aceasta fiind prezentă numai în cazul telepatiei, în viaţa astrală, gândul este forma comună prin care comunică între ele spiritele morţilor.

Tot prin forţa gândului, acestea îşi imaginează orice fel de acţiune pe care omul o face în timpul vieţii pământeşti. Atât timp cât omul trăieşte, el este conştient de prezenţa sa în spaţiu şi timp, precum şi de existenţa lumii înconjurătoare. Aceasta se datorează conştiinţei sale. Conştiinţa omului din timpul vieţii, se continuă în conştiinţa spiritului-suflet după moarte, aşa se face că imediat după moarte îşi dă seama că personalitatea lui a devenit alta, în sensul că deşi vede şi aude tot ce se vorbeşte pe pământ, deşi vede casa, rudele şi prietenii din timpul vieţii, aceştia nu-l văd, nu-i simt prezenţa în preajma lor.

Conştiinţa umană, conştiinţă cosmică, emanaţie a spiritului

Ce este conştiinţa, unde se formează şi din ce fel de energie este formată?

Conştiinţa reprezintă reflectarea realităţii obiective, procesul de reflectare al propriului Eu şi a lumii înconjurătoare, a locului, ambianţei şi timpului.

Omul spre deosebire de animale, înainte de a executa un lucru îl execută în minte, îl gândeşte pentru a atinge un anumit scop, având în vedere oportunitatea, eficienţa şi consecinţele acţiunii asupra lui şi asupra societăţii.

Prin gândire omul îşi poate justifica şi susţine acţiunile deja săvârşite, dovedind un caracter raţional al activităţii sale.

Gândirea omului cuprinde mai multe operaţii fundamentale: analizare, sinteză, abstractizare, generalizare şi caracterizare.

Prin analiză înţelegem operaţiunea de divizare mintală a unui obiect în elementele ce-l compun şi raportul acestora în cadrul întregului. Prin analiză deosebim esenţialul de neesenţial sau necesarul de întâmplător.

Prin sinteză reconstruim mental un obiect, din elementele care îl formează.

Abstractizarea este corelată cu analiza, iar generalizarea cu sinteza.

Procesul fundamental al gândirii, îl formează judecata care presupune relaţia dintre două sau mai multe raţiuni; cu ajutorul judecăţii ne dăm seama dacă o acţiune este bună sau rea, dacă este adevărată sau falsă. Două sau mai multe judecăţi formează

procesul de raţionament şi cu ajutorul său obţinem o informaţie nouă; nu există un centru nervos care să realizeze gândirea.

Ea are un caracter complex, multiform şi multidimensional.

Gândirea se desfăşoară nu numai pe baza informaţiilor actuale obţinute prin percepţie, căci presupune şi acumularea unor experienţe anterioare; aceasta înseamnă că gândirea are o dimensiune mnezică.

Memoria stă la baza tuturor proceselor psihice şi ea este un factor important în determinarea conştiinţei omului. Ea se realizează prin memorare, conservare şi reactualizare.

Memoria se realizează prin codări şi recodări care asigură fixarea informaţiei şi experienţelor actuale.

Există o memorie vizuală, auditivă, tactilă, chinestezică, gustativă şi olfactivă.

Suportul de codificare al informaţiei la nivelul memoriei ar fi de natură biochimică şi anume moleculele de ADN şi ARN. Astfel, informaţia de tip extern, bioelectrică adusă de organele de simţ, trece prin suportul structural intern, biochimic.

Se poate spune că întregul creier participă la procesul memoriei. Trebuie să deosebim noţiunea de conştiinţă, de cea de conştienţă. Prin conştienţă se înţelege posibilitatea de a lua cunoştinţă de ceva, de a reflecta just obiectele şi fenomenele înconjurătoare şi de a răspunde adecvat la ele; ea este în strânsă corelaţie cu starea de vigilitate care este menţinută de substanţa reticulară din trunchiul cerebral.

Conştiinţa reprezintă nivelul calitativ cel mai înalt de organizare şi desfăşurare al proceselor psihice. Ea se dezvoltă pe plan istoric şi individual, fiind condiţionată de factorii sociali reprezentaţi în special de procesul muncii şi de limbaj. Ea presupune posibilitatea de a delibera, de a formula şi stabili scopuri, de a elabora proiecte şi planuri de acţiune, de a percepe consecinţele faptelor întreprinse, de a abstractiza şi de a generaliza, de a stabili legături cauzale între fenomene, de a evalua şi clarifica, de a orienta în spaţiu şi timp şi în propria persoană

şi de a ne relaţiona corect faţă de lumea externă şi ceilalţi semeni.

Conştiinţa este un atribut exclusiv uman şi există tulburări de conştiinţă fără a avea un substrat anatomic, aşa cum se întâmplă în bolile psihice.

Pentru a putea să facem o apreciere cît mai corectă asupra conştiinţei umane, care include implicit gândirea şi memoria, trebuie să răspundem la câteva întrebări esenţiale pentru înţelegerea fenomenelor.

1. Cum se pot explica amintirile din vieţile anterioare prin regresiune în timp, sub stare de hipnoză?

2. Cum poate fi explicată o călătorie a conştiinţei umane dintr-un corp uman în altul în procesele de posedare sau deposedare prin magie?

3. Cum se explică experienţele în afara corpului din apropierea morţii, când oamenii relatează că şi-au văzut propriul corp fizic sau din timpul unei boli grave, căci dacă conştiinţa ar fi urmarea unei funcţionări normale a creierului, omul ar trebui să nu fie inconştient.

4. Cu ce conştiinţă relatează cei aflaţi în moarte clinică care redau amănunte legate de reanimarea lor din timpul morţii clinice, căci în moartea clinică conştientul este absent.

5. Cu ce conştiinţă se identifică spiritul unui om atunci când acesta se materializează în fantome?

6. Cu ce conştiinţă relatează mediumii aflaţi în transă, fenomene şi lucruri aflate la mii de kilometri distanţă?

7. Cu ce conştiinţă un somnambul execută în timpul accesului somnambulic acţiuni şi fapte cu mare exactitate şi care nu se opun moralei sociale, ştiindu-se că acesta are ochii închişi sau chiar dacă sunt deschişi aceştia nu percep vederea, ei sunt ficşi şi lipsiţi de vedere.

Pentru a răspunde la aceste întrebări fundamentale în procesul de formare al conştiinţei trebuie să mai precizăm unele aspecte.

Astfel sunt şcoli de gândire care consideră că conştiinţa şi creierul sunt una şi acelaşi lucru. Alţii consideră că materia posedă în mod inerent şi atributul de conştiinţă. Reprezentantul acestei doctrine este B. Spinoza, după care chiar şi un atom are o conştiinţă redusă, iar combinaţia dintre atomi ar duce la o formă de conştiinţă mai complexă, dar ce mecanism duce la integrarea conştiinţei acestor atomi?

De ce un atom de carbon are o conştiinţă într-o bucată de lemn, iar acelaşi atom de carbon, în cadrul creierului are o altă conştiinţă?

De ce conştiinţa creierului este unificată şi nu este o simplă sumă totală a tuturor acestor conştiinţe atomice?

Cum se explică că o diversitate de elemente ale creierului sunt sintetizate într-o experienţă conştientă unificată cu un caracter global?

Cei ce susţin că conştiinţa este o funcţie a creierului se bazează pe faptul că o leziune organică a creierului provoacă tulburări ale conştiinţei.

Dacă aceasta nu poate să combată pe cei ce susţin că conştiinţa are o altă origine şi ea foloseşte numai creierul pe care îl programează; aceasta este părerea neurochirurgului WILDER PENFIGLD.

„Creierul este numai un instrument pe care îl foloseşte conştiinţa pentru exprimare".

Conştiinţa rămâne neexplicată prin metode cantitative, ea nu poate fi descrisă prin legi fizice, acestea nu explică conştiinţa cu care se relatează alte vieţi anterioare în regresarea în timp a celor aflaţi în stare de hipnoză. Astfel o femeie care trăia în Philadelphia a fost regresată hipnotic, ea s-a manifestat cu personalitatea unui fermier suedez, vorbind cursiv suedeza, deşi în viaţa actuală nu a avut nici un fel de cunoştinţe despre această limbă şi nici hipnotizatorul nu o cunoştea.

Aceasta confirmă că conştiinţa se menţine după moarte şi poate călători dintr-un corp în altul, căci se ştie că o dată cu

moartea, creierul moarte. Aceasta confirmă faptul că conştiinţa nu este dată de creier, ea este o entitate distinctă de creier.

Procesele de inspiraţie, în care idei noi pătrund în conştiinţa individuală, sunt de natură extramentală, din afara creierului, ele apărând în mod neaşteptat.

Conştiinţa este dată de sufletul omului care este o unitate unică, indestructibilă, ce provine din conştiinţa cosmică, cu care este de aceeaşi substanţă.

Conştiinţele corpurilor sunt calitativ identice, formate din aceeaşi formă de energie şi manifestă o gamă de aptitudini şi potenţe determinate de particularităţile formelor fizice în care se află.

Conştiinţa omului provine din substanţa universală care se află într-o dimensiune dincolo de spaţiul şi timpul material pe care le generează şi le controlează.

Sufletul-conştiinţă al omului, fiind de ordin spiritual poate pătrunde în această dimensiune.

În conştiinţa cosmică, acolo de unde vine spiritul la reîncarnare şi unde se duce după moarte, nu există noţiunea de timp şi spaţiu. Timpul este corelat cu noţiunea de mişcare care există în planul material şi care nu există în cosmos. Timpul nu are o existenţă proprie, independentă, separată de intelectul care îl gândeşte şi îl imaginează, de aceea timpul poate fi înţeles ca o creaţie a creierului uman.

Conştiinţa cosmică este eternă; ea aparţine unei alte dimensiuni, ce depăşeşte timpul. Se poate spune că intelectul „naşte timpul, pe când conştiinţa cosmică îl înghite, numai prezentul reprezintă eternitatea, acolo nu există trecut sau viitor".

Pentru a se conserva o conştiinţă normală, atâta timp cât sufletul este închis în organismul uman, este nevoie ca ea să fie în permanenţă informată din mediul extern prin organele de simţ.

În sindromul de izolare, se petrece o spălare a creierului, în urma căruia omul prezintă tulburări grave de personalitate, de

memorie şi de voinţă, cu apariţia unor halucinaţii şi tulburări psihice grave.

Copiii care sunt privaţi de un material informativ în gândire, deci nu sunt recuperaţi înainte de 3-7 ani, rămân cu personalitatea lor nedezvoltată, iar dacă au stat izolaţi complet din motive diverse, nu-şi dezvoltă nici limbajul, iar deprinderile sunt animalice.

Deşi nu se cunoaşte un loc anume de localizare cerebrală a conştiinţei umane, creierul în totalitatea lui este instrumentul pe care îl foloseşte spiritul-conştiinţă pentru exprimare. Este citat cazul unui medic american perfect normal toată viaţa, care murind la o vârstă înaintată, la necropsie i s-a constatat absenţa totală a unei emisfere cerebrale, care era redusă la dimensiunea unei vezici pline cu lichid cefalorahidian.

Conştiinţa ne ajută să anticipăm fenomenele, să prevedem şi să tindem spre finalitatea unei acţiuni.

Conştiinţa cosmică este izvorul din care provine conştiinţa omului care însoţeşte spiritul-suflet la reîncarnare.

Dacă atomii şi celulele creierului se află în permanentă mişcare şi transformare, devenind tot timpul altele, dacă admitem că conştiinţa este produsul acestei realităţi materiale, cum de nu se schimbă şi conştiinţa o dată cu ele?

Nu se poate ca ceva limitat în timp şi spaţiu cum este creierul să producă ceva cu totul superior, nelimitat în timp şi spaţiu.

Mai este de reţinut şi faptul de neexplicat, cum cineva poate şti lucruri şi fenomene care se vor petrece peste zeci sau sute de ani, în viitor.

Aceasta confirmă faptul că conştiinţa omului provine din conştiinţa lui cosmică pe care o are înainte de reîncarnare, unde nemaiexistând spaţiu şi timp, toate evenimentele din vieţile anterioare şi cele viitoare se petrec la timpul prezent.

Conştiinţa omului are o dualitate, aceea a binelui şi a răului, dar aceasta este o transmitere a dualităţii din conştiinţa cosmică, unde există conştiinţa binelui a spiritelor angelice, iar pe

de altă parte, conştiinţa răului a spiritelor satanice, care se opun moralei divine.

Omul, prin liberul său arbitru are posibilitatea alegerii întotdeauna a faptelor bune.

Intervenţia satanei vine ca un rău introdus chiar de Dumnezeu, pentru a da motivaţia „liberului arbitru". În conştiinţa cosmică există o dreptate şi o ordine perfectă, acestei ordini i se supun chiar şi spiritele divine. Este în puterea conştiinţei de a se privi pe sine însuşi, a se analiza şi judeca după un cod moral şi a se pedepsi, pentru abaterile de la etica moralei divine.

După moarte, conştiinţa omului care supravieţuieşte morţii, va fi judecată şi răsplătită pentru faptele bune ale omului în timpul vieţii şi pedepsită pentru cele rele.

În cadrul conştiinţei un loc important îl are memoria. S-a constatat însă că memoria este mult mai bună, chiar perfectă atunci când conştiinţa omului este situată în afara corpului fizic. Astfel, în stare de hipnoză s-a constatat că memoria se manifestă cu o exactitate uluitoare, astfel după ce i dau hipnotizatului 20-25 de ordine, acesta le execută cu exactitate în ordinea în care i-au fost date.

În urma cataclismelor planetare prevăzute în Apocalipsa lui Ioan, la Judecata de Apoi, conştiinţele morţilor se vor afla în faţa Tribunalului Divin, în acel moment nu va fi lume pe pământ, iar timpul va fi anulat, nu va mai exista timp.

Conştiinţa omului este o mică părticică din conştiinţa lui cosmică, unde nemaifiind spaţiu şi timp, spiritul-conştiinţă al unui medium căzut în transă poate prevedea şi cunoaşte o persoană care încă nu s-a născut, sau s-o vadă la o vârstă înaintată în acea viaţă, descriind sentimentele, pasiunile şi gândurile acelei persoane.

Astfel de noţiuni pot fi comunicate şi în şedinţele de spiritism când datele sunt comunicate de spiritul-conştiinţă al unor persoane demult decedate.

Demonstrând că conştiinţa omului se poate detaşa de corp, este suficient pentru a susţine că aceasta nu este identică cu corpul, ele în timpul vieţii convieţuind numai împreună, dar pot funcţiona şi separat, aşa cum se întâmplă în transa hipnotică şi în timpul somnului; conştiinţa omului persistă şi după moartea corpului, funcţionând activ, independent şi raţional.

Când conştiinţa părăseşte creierul, nu se mai produc gânduri, nu se mai poate concepe o idee despre sine, despre obiectele materiale sau despre mediul înconjurător, căci inteligenţa îşi are sediul în creier, nefiind însă produsul său.

Corpul este numai un instrument cu ajutorul căruia omul recunoaşte lumea obiectivă care este complet diferită de viaţa interioară a spiritului-conştiinţă cu care alcătuiesc împreună un tot.

Conştiinţa omului nu dispare niciodată, nici atunci când toate gândurile dispar.

După moarte, spiritul-conştiinţă al omului nu mai cunoaşte noţiunea de timp, căci aceasta pe Pământ este corelată cu mişcarea. Dacă s-ar schimba viteza de rotaţie a pământului în jurul soarelui, s-ar modifica şi percepţia noastră despre timp. Pe lună, timpul are o altă percepţie, acolo o zi este de 27 de ori mai lungă decât pe pământ, întrucât rotaţia Lunii se face în 27 de zile şi jumătate; aceasta confirmă faptul că timpul nu are o existenţă absolută, el este aşa cum îl imaginăm noi, căci ideea timpului se leagă de mişcare datorită succesiunii.

Conştiinţa omului, care stă lângă intelect, nu se mişcă de loc, dimpotrivă, se înrădăcinează nemişcată în eternitate.

Yoghinii care intră în moarte clinică şi „sunt îngropaţi de vii" spun că în timpul experienţei lor, sunt lipsiţi de orice senzaţie de timp.

Trecerea gândurilor şi sentimentelor prin conştiinţă sub forma unor imagini, determină perceperea timpului, aceasta confirmă faptul că timpul nu face parte din conştiinţă „timpul este o creaţie a creierului şi dispare o dată cu el", în conştiinţa cos-

mică a spiritului omului, după moarte, nu există decât eternul prezent.

La întrebarea lui Moise, adresată lui Dumnezeu pe Muntele Sinai, când i s-au dat cele 10 porunci, cine eşti? El i-a răspuns: „Eu sunt cel care sunt", căci doar prezentul indică eternitatea, pentru Dumnezeu nu există noţiunea de timp.

În cartea morţilor la Egipteni, marii iniţiaţi care s-au unit cu OSIRIS şi au renăscut spiritual spun: „Eu sunt ieri, azi şi mâine", acesta este spiritul-conştiinţă care a obţinut conştiinţa existenţei eterne. În Egiptul Antic, în templul zeiţei ISIS se găsea o inscripţie cu următoarele cuvinte semnificative: „Eu sunt cel care a fost, este şi va veni, niciodată un muritor nu a dat jos vălul de pe mine".

În cartea Sfântă a Hinduşilor „Cântul Maestrului" (Bhagavat Gita), Krişna spune discipolului său Ardjuna „eu sunt cel nenăscut, sufletul care nu moare".

S-a emis şi ideea că conştiinţa ar fi acelaşi lucru cu vigilitatea, dar aceste noţiuni sunt total diferite; nu putem reduce conştiinţa, care totalizează toate procesele psihice, cu starea de veghe a omului.

Conştiinţa este viaţa psihică la un moment dat, care leagă individul de semenii lui şi de lumea înconjurătoare, este posibilitatea subiectului de a se constitui el însuşi în obiect pentru sine şi pentru alţii; persoana trăieşte experienţa, se adaptează lumii reale, este dotată cu reflexii creatoare şi este organizată într-un sistem personal.

Fiecare om are conştiinţa propriei persoane, conştiinţa Eului propriu şi a legăturii cu alţi oameni.

Aşa cum am mai spus, conştiinţa omului nu poate fi confundată cu starea de conştienţă care este o noţiune mult mai limitată, cuprinzând starea de veghe şi orientarea persoanei în timp şi spaţiu, deci starea de luciditate şi capacitatea de reflectare a prezentului.

*Conştiinţa este rezultanta evoluţiei istorico-sociale a omu*lui, concepţia lui despre lume şi viaţă.

Conştiinţa nu este produsul anumitei structuri nervoase. În alcătuirea conştiinţei ia parte atât conştientul, cât şi inconştientul.

O importanţă deosebită în formarea conştiinţei o are subconştientul care reprezintă un ansamblu de servomecanisme ale conştientului, o rezervă de informaţii şi operaţii declanşate prin rezonanţă, din care se constituie stările de conştiinţă.

Subconştientul este un sistem mediator care face parte din Eul omului, el deţine în stare latentă toate soluţiile la problemele care preocupă conştientul; orice gând al conştientului produce efecte în subconştient, şi aceste efecte, determină în mod inconştient modificări în conştiinţa omului. Să fim atenţi la ce gândim şi cum gândim, căci gândul este preluat de subconştient fără să-l cenzureze dacă este bun sau rău, el decodifică gândul şi răspunde prin simboluri arhietipice cunoscute din alte vieţi, iar efectul produs în subconştient, influenţează în mod inconştient conştiinţa individuală.

Subconştientul este sfera de apel a memoriei, căci în el se află toate conştiinţele din viaţa prezentă, cât şi din alte vieţi anterioare.

Procesele psihice ce intră în formarea conştiinţei pot fi modificate prin acţiunea telepatică a gândirii altor persoane, aşa se explică marile tulburări ale voinţei produse prin efectul magiei; acestea se transmit în mod inconştient şi influenţează conştiinţa omului. Limbajul subconştientului îl reprezintă imaginile şi simbolurile transmise prin gând.

Subconştientul răspunde sentimentelor gândului şi cerinţelor care se traduc tot în imagini, prin răspunsuri simbol arhietipuri. Este ştiut că o ilustraţie valorează cât o mie de cuvinte, dar şi un cuvânt poate inspira o mie de imagini. Gândurile se transformă în imagini subconştientului, iar acestea se transformă în sentiment în conştiinţa omului.

Subconştientul înţelege perfect cuvintele, prin gândurile pe care acestea le reprezintă.

Conştiinţa este determinată de Eul superior, adică de spiritul omului, care se încarnează în om, o dată cu naşterea lui. Spiritul reîncarnat, aduce cu el cunoştinţe din toate vieţile anterioare, dar acestea nu sunt relevate în viaţa actuală, acest „văl al conştiinţei" are rolul de a da omului „liberul arbitru" de comportare, în actuala viaţă, care i-a fost predestinată atunci când spiritul-conştiinţă al unui om mort se află în planul astral, adică înainte de o nouă reîncarnare.

Spiritul-conştiinţă, este partea cea mai înţeleaptă din om, el ştie tot despre trecutul vieţilor sale pământeşti, cât şi despre viitoarele sale vieţi. Toate cunoştinţele acumulate în alte vieţi se află înmagazinate în Eul personal, care este partea cea mai înţeleaptă şi mai cunoscătoare din om. Eul superior reprezintă spiritul-conştiinţă, prezent în toate aspectele vieţii. El este profesorul şi susţinătorul permanent al omului, este ghidul care ne conduce cu înţelegere şi pricepere, prin amintirile vieţilor trecute.

În spiritul-conştiinţă al omului se găsesc cunoştinţe despre cine am fost în alte vieţi, persoanele existente atunci în anturajul nostru şi ce relaţii am avut cu acestea, aspecte fiind explicate ca efect al Karmei personale şi Karmei colective.

Spiritul-conştiinţă întrupat este o verigă din lanţul spiritului conştiinţă al aceluiaşi spirit aflat după moarte în conştiinţa cosmică. El conţine verigi ce-l reprezintă în timpul vieţilor sale întrupate şi verigi ce-l reprezintă ca spirit-conştiinţă liber în planul astral, între două încarnări.

Sufletul este sursa intangibilă şi viabilă a vieţii şi a spiritului nemuritor din interiorul nostru. El este esenţa a tot ce suntem, este energia şi conştiinţa care ne definesc.

Sufletul reprezintă totalitatea experienţelor şi suma gândurilor, sentimentelor şi cunoaşterii noastre din toate vieţile trecute, cu toate evenimentele şi emoţiile cuprinse în ele.

Aceste evenimente şi amintiri din alte vieţi nu sunt influenţate de trecerea timpului, ele sunt la fel de reale şi în prezent, cât au fost şi în trecut.

Atunci când spiritul-conştiinţă se găseşte în intervalul dintre două vieţi, amintirea experienţelor din alte vieţi pământeşti trăite până atunci, este totală. Indiferent câţi ani au trecut de la alte vieţi anterioare, amintirea lor se derulează la timpul prezent căci în planul astral, unde se află spiritul-conştiinţă, nu există trecut şi viitor, ci numai prezent. Spaţiul şi timpul dispar.

Cunoaşterea spirituală din alte vieţi este cea care determină alegerea felului de viaţă pe care o va reîncepe, aceasta trebuie astfel aleasă, ca spiritul să împlinească noi lecţii de învăţat; încă din planul astral spiritul-conştiinţă îşi alege partenerii şi împrejurările prin care vor fi împreună, această alegere a noii sale vieţi pământeşti se face de către spiritul-conştiinţă, numai când acesta se află pe o treaptă superioară de dezvoltare spirituală. Altfel, această alegere este dictată de alte spirite angelice, adevăraţi ghizi şi maeştrii spirituali, care oferă sfaturile lor, în legătură cu ce ar fi cel mai bine de făcut în noua viaţă.

Spiritul-conştiinţă îşi va alege momentul cel mai potrivit pentru reîncarnarea într-un corp fizic. O dată cu noua încarnare, toate amănuntele vieţilor anterioare, rămân la nivelul subconştientului, de unde omul primeşte călăuzirea interioară în direcţia pe care şi-a propus s-o ia în noua viaţă, care trebuie să conducă la o înţelepciune spirituală şi mai mare.

În momentul naşterii are loc o trecere de la energiile spirituale la cele fizice, o trece de la o conştiinţă amplă pe care spiritul o are în viaţa astrală, de la o energie cu vibraţii înalte, corespunzătoare nivelului cel mai puţin dens de energie, care reprezintă sufletul în forma lui spirituală, la vibraţiile cu nivelurile cele mai scăzute, corespunzătoare celei mai compacte forme de energie, care corespunde conştiinţei corpului fizic. Fiecare din aceste niveluri de energie, au un domeniu diferit de conştiinţă şi fiecăruia din aceste domenii îi corespund gânduri, simţăminte şi experienţe diferite.

Spiritul-conştiinţă întrupat, pluteşte prin vibraţiile de energie legate de timp, spaţiu, materie şi mişcare.

La intrarea în lumea pământească spiritul-conştiinţă pătrunde în subconştient, unde se găseşte într-un echilibru între energiile spirituale şi cele fizice.

Conştiinţa din noua viaţă, se formează în raport cu legea Karmei, faptele din viaţa trecută sunt reflectate în noua viaţă prezentă. Cum omul şi-a creat propria sa Karmă într-o viaţă anterioară, tot el este cel ce poate să o schimbe, să-şi echilibreze Karma şi să-şi corecteze evenimentele şi emoţiile negative. Conştiinţa actuală este urmarea gândurilor, sentimentelor şi faptelor din vieţile trecute şi din viaţa actuală. Prin legea Karmei, divinitatea a găsit calea cea mai dreaptă pentru plata şi răsplata faptelor omului, căci spiritul-conştiinţă este acuzatul, el este judecătorul şi tot el îşi dă şi propria-i sentinţă. Această lege este permanentă şi veşnic în mişcare. Dacă pare nedreaptă se poate schimba prin gândurile şi faptele prezente. Legea Karmei se pune în acţiune prin liberul arbitru pe care îl are fiecare spirit-conştiinţă, prin liberul arbitru îşi alege gândurile, faptele şi sentimentele.

Karma şi liberul arbitru lucrează mână în mână pentru a crea propria noastră existenţă. Viaţa poate fi grea sau uşoară, plină de necazuri sau de bucurii, după cum singuri ne-o creăm. Prietenii din viaţa prezentă ne-au fost tovarăşii şi în trecut, cu rudele din actuala viaţă am avut relaţii strânse şi în vieţile anterioare, dar poate în roluri diferite, mama din actuala viaţă, ne-a fost frate sau fiică, iar soţul din actuala viaţă să fi fost soţie sau un bun prieten într-o viaţă anterioară.

Toţi aceştia sunt aleşi de spiritul-conştiinţă actual, pentru a-şi echilibra Karma pe care o avem cu ei, sau din bucuria de a fi din nou împreună.

Există şi spirite-conştiinţă pereche gemene, adică acei oameni cu care au avut o relaţie specială, de prietenie în multe vieţi trecute şi ne simţim bine în preajma lor, aceste suflete perechi gemene sunt de obicei membri de familie apropiaţi sau *prieteni intimi*, adesea aceştia comunică între ei telepatic, cunoscându-le gândurile şi simţămintele în mod instinctiv.

Există şi suflete perechi flăcări gemene; acesta este unicul şi singurul nostru suflet-pereche adevărat, cu care am petrecut multe vieţi împreună, cu o profundă legătură spirituală. Aceasta se manifestă printr-o puternică atracţie, ca şi când s-ar cunoaşte din totdeauna şi este de obicei de sex opus.

Se pot prezenta şi sub forma unui frate sau soră, cu care ne asemănăm fizic, mai ales în jurul ochilor.

Atragerea şi respingerea dintre oameni se datoreşte unei relaţii Karmice din trecut.

Stările emoţionale din vieţile trecute se transmit de la o viaţă la alta şi influenţează relaţiile şi simţămintele din mai multe vieţi succesive; achitarea datoriilor din trecut este trăită ca un proces care te conduce prin diferite nivele de conştiinţă şi înţelegere şi la numeroase experienţe.

Vieţile pământeşti sunt ca nişte trepte clădite din experienţe care te duc una din alta. Fiecare treaptă este o lecţie pe care trebuie să o trăim pentru a ne ridica mai sus, spre un nivel de cunoştinţe superior. Aceste trepte formează o scară pe care spiritul-conştiinţă trebuie s-o urce pentru purificarea sa. Toate experienţele neplăcute prin care trebuie să plătim Karma, trebuie trăite cu resemnare, nu cu sentimente de furie, de critică sau de resentiment, căci astfel va trebui să reluăm aceste experienţe negative până când vom proceda corect. Trebuie să ne trăim Karma, dar să ne-o şi echilibrăm, căci simplul fapt că suferim datorită Karmei, nu înseamnă că am şi echilibrat-o.

Dorinţa noastră dintr-o viaţă trecută, să fim întotdeauna cu o anumită persoană, poate conduce la o ţinere în loc a acelei persoane din drumul său spre spiritualizare, căci prin aceasta îi anulăm liberul arbitru, dar nu numai acelei persoane ci şi a noastră, de care ne legăm de o manieră negativă.

Sentimentele de vinovăţie, teamă şi resentiment dintr-o viaţă trecută au repercusiuni fizice şi emoţionale în viaţa prezentă şi ne împiedică să ne echilibrăm Karma în întregime. Karma ne urmăreşte viaţă după viaţă, iar încercările grele prin care putem trece, sunt dovada că respectiva Karmă nu a fost plătită

şi atunci echilibrarea Karmei trebuie continuată într-o altă viaţă viitoare. Echilibrarea Karmei are o importanţă capitală pentru evoluţia sufletului şi a creşterii noastre spirituale, ea este unul dintre motivele pentru care trăim viaţa pe pământ.

Tot ce există în natură în domeniul fizic, este condus de legea universală a echilibrului, iar echilibrul îl reprezintă o energie în mişcare. Sufletul omului se supune legii echilibrului prin ciclul naşterilor şi al morţilor, adică de procesul de reîncarnare. Prin echilibrarea Karmei putem să ne dăm seama că omul are o dublă natură, una fizică şi alta spirituală, putem atinge înţelepciunea şi iluminarea ce ne conduce la perfecţionarea sufletului nostru. Pentru a ne echilibra Karma trebuie să avem dorinţa fermă de a ne echilibra viaţa şi să înţelegem stările emoţionale prin care am trecut. Se poate contribui la echilibrarea Karmei acţionând după principiul iertării, care trebuie făcut din adâncul sufletului, nu în mod formal; ne mai putem corecta Karma aplicând principiul compasiunii, al milei prin fapte bune pe care trebuie să le facem toată viaţa. Există şi Karmă colectivă, când nu ne putem da seama dacă trăim Karma noastră sau a altei persoane cu care suntem strâns legaţi din alte vieţi anterioare. În aceste cazuri echilibrarea Karmei personale, este mai greu de realizat, căci în ea se includ mai mult decât sufletul propriu şi liberul nostru arbitru.

Conştiinţa noastră este de proveniență cosmică, ea vine din cosmos şi se reîntoarce după moarte în cosmos.

Modul de exprimare al conştiinţei omului este determinată de radiaţiile cosmice ale constelaţiilor astrale, de radiaţiile planetelor sistemului nostru solar şi ale soarelui.

Se cunoaşte din ştiinţa ocultă că omul are 7 centre de absorbţie eterică şi astrală care formează 7 straturi de energie ce determină conştiinţa omului. Aceste centre de energie se numesc CHAKRE şi fiecare corespunde unui anumit nivel de conştiinţă.

Straturile de energie ale CHAKRELOR sunt reprezentate de energiile celor 7 culori ale spectrului solar; aceste culori sunt

unde de energie care vibrează pe niveluri din ce în ce mai înalte de conştiinţă de la o culoare la alta, conştiinţa creşte o dată cu fiecare vibraţie.

Prima culoare a spectrului solar este culoarea roşie, iar vibraţia ei corespunde energiilor fizice care ne creează percepţia realităţii.

Urmează culoarea portocalie, care ne dă energiile emoţionale. Roşu şi portocaliu alcătuiesc împreună esenţa simţămintelor şi realităţilor pe care le trăim.

Culoarea galben este culoarea mentală şi cea a gândurilor, reprezentând primul nivel de culoare interioară.

Culoarea verde prezintă vibraţia energiei spirituale şi a evoluţiei, ea reprezintă punctul central între energiile fizice şi cele spirituale.

Albastrul reprezintă vibraţia energiilor astrale şi cunoaşterea noastră în mişcare.

Indigoul reprezintă vibraţia energiilor eterice şi conştiinţa, într-un cadru spiritual mai înalt de înţelepciune şi de înţelegere, aceste culori formează esenţa cunoaşterii, energia şi conştiinţa Eului nostru superior.

Culoarea violet corespunde energiei sufletului şi formează conştiinţa noastră superioară.

Toate aceste culori formează esenţa noastră energetică şi determină modul de manifestare al conştiinţei; toate aceste forme de energie, spiritul-conştiinţă actual le străbate în ordine inversă când vine la reîncarnare, când coboară într-un corp fizic.

Sufletul omului îşi alege o expresie fizică a energiei corespunzătoare Eului interior şi Eului superior.

Prin construcţia fizică şi spirituală se absoarbe şi se filtrează cunoaşterea într-o manieră unică şi proprie de înţelegere care se exprimă prin experienţele trăite. Conştiinţa omului avansează pe măsura adâncimii cunoaşterii adevăratului scop al existenţei fizice.

Aşa cum am spus, conştiinţa omului este în strânsă corelaţie cu cosmosul. Această legătură se reflectă în modul de gândire

al omului, căci felul cum gândim este determinat de momentul naşterii. Din acest punct de vedere, aşa cum există 12 zodii, ce corespund celor 12 constelaţii astrale, există 12 moduri de gândire ale omului.

Aceste 12 feluri de conştiinţe se caracterizează astfel:

1. Concepţia materială, consideră că la baza tuturor fenomenelor este materia, ea corespunde zodiei Racului.

2. Concepţia spiritualistă, susţine că materia nu este decât o revelare a spiritului care stă la baza ei şi ea corespunde zodiei Capricornului.

3. Concepţia realistă, admite lumea aşa cum se prezintă, făcând abstracţie de materie şi de spirit, ea corespunde zodiei Balanţei.

4. Concepţia idealistă, consideră că la baza vieţii lumii se află lumea ideii şi a idealului. Toate formele evoluează spre un progres, unei tendinţe de a merge mereu înainte. Tot ceea ce există este numai un instrument pentru ideile care străbat procesul devenirii cosmice. Această concepţie corespunde zodiei Berbecului.

5. Concepţia matematicienilor explică lumea în mod pur matematic, această concepţie despre lume nu recunoaşte nimic în afara formelor matematice şi ea corespunde zodiei Gemeni.

6. Concepţia raţionaliştilor, aceştia recunosc numai existenţa acelor idei pe care le găseşte el însuşi, numai acele lucruri care au o realitate sensibilă, aceasta corespunde zodiei Taurului.

7. Concepţia psihistă, consideră că în spatele fiecărei idei este o anumită fiinţă; aceasta corespunde zodiei Peştilor.

8. Concepţia pneumatistă consideră fiinţele ce determină ideile că posedă un element activ care le însufleţesc prin spirite; această concepţie corespunde zodiei Vărsător.

Devenim spiritualişti când admitem o ierarhie a spiritelor şi ideea că nu există un spirit unitar. Această concepţie corespunde zodiei Capricorn. În cadrul acestor concepţii se mai dis-

tinge concepţia panteistă care crede într-un spirit unitar, universal.

9. Concepţia monadiştilor este o concepţie spirituală abstractă, ea admite că în lume există spirite, ele fiind cu capacităţi şi reprezentări diferite, având o însuşire abstractă şi ea corespunde zodiei Săgetător.

10. Concepţia dinamiştilor, consideră că tot ce există în realitatea exterioară, e dominată de anumite forţe şi corespunde zodiei Scorpionului.

11. Concepţia fenomenaliştilor consideră că lumea care ne înconjoară nu este reală, este o lume a fenomenelor, ea corespunde zodiei Fecioarei.

12. Concepţia senzualiştilor, consideră că reale sunt numai impresiile noastre despre lumea care ne înconjoară şi acestea sunt date de simţuri, ea corespunde zodiei Leului.

Astfel, există 12 concepţii despre lume, acestea sunt copiile spirituale ale cercului zodiacal. Sufletul uman fiind influenţat de radiaţiile astrale, conţine imaginile a 12 concepţii despre lume. Influenţele care vin asupra omului, din cosmos sunt diferite, în funcţie de imaginea zodiacului, pe care aceste constelaţii le acoperă.

În ceea ce priveşte influenţele planetelor sistemului solar, se poate afirma că atunci când predomină influenţa planetei Saturn oamenii sunt gnostici, cei sub influenţa lui Jupiter sunt logişti, cei ce sunt influenţaţi de Marte sunt voluntarişti, cei ce sunt sub influenţa Soarelui sunt empirişti, sub influenţa lui Venus sunt mistici, sub influenţa lui Mercur sunt transcendentalişti, iar cei sub influenţa Lunii sunt oculişti.

Se poate spune că omul se află în permanenţă sub influenţa muncii de gândire cosmică, noi suntem gânduri ale cosmosului, gândul cosmic este stăpânul creierului uman, el fiind o oglindă ce reflectă viaţa sufletelor.

Conştiinţa omului trebuie să răspundă la întrebarea: Cine sunt Eu?

Eul omului este o esenţă interioară, imperceptibilă, care nu este trecătoare, nu se schimbă şi într-un anumit fel este centrul nostru. Acest Eu este propriu unei persoane şi nu poate fi împrumutat de o altă personalitate, el se identifică cu realitatea cea mai internă şi profundă, dar inconştientă şi înrădăcinată în adâncul fiinţei noastre.

Logica:generală şi experienţa zilnică este înclinată să considere că Eul este corpul fizic. Aceasta este numai o aparenţă, căci Eul nu se găseşte în nici un organ al corpului fizic. Nici una dintre părţile corpului şi nici organele de percepţie nu se pot identifica cu Eul omului.

Dar cine este Eul care este conştient că are un corp fizic? că are trup? Din punct de vedere fizic, Eul care este ceva real nu poate fi identificat nici un corpul întreg şi nici cu vreuna din părţile lui componente. Eul conştient dispare pentru lume în fiecare noapte, în somn, timp în care corpul fizic îşi continuă activitatea căci omul este viu, nu este mort. Aceasta înseamnă că Eul nostru nu este nici intelectual, căci în somn acesta nu există; aceasta confirmă faptul că nu corpul fizic este Eul etern şi adevărat al omului.

Dar ce lipseşte din punct de vedere biochimic din corpul omului care doarme, faţă de corpul aflat în stare de veghe, căci componentele ce alcătuiesc structura lui sunt aceleaşi. Răspunsul corect este că lipseşte facultatea de a gândi, această facultate a părăsit corpul. Dar şi în somn există o conştiinţă, nu a corpului fizic ci a impresiilor, a amintirilor, senzaţiilor, gândurilor, dorinţelor şi speranţelor, atribute ale omului treaz şi în somn toate cele cinci simţuri sunt active, căci în vis omul vede, aude, miroase, pipăie şi gustă. În vis omul se întâlneşte cu părinţii, cu rudele şi prietenii săi. Aceasta înseamnă că Eul conştient raţional există şi în vis, în continuare, căci dispune de acelaşi mod de gândire şi de memorare ca şi în starea de veghe, realitatea corpului fizic este constatată atât în vis, cât şi în stare de veghe cu o conştiinţă reală la fel ca şi conştiinţa din starea de veghe.

Eul se situează deasupra fizicului, el este dat de spiritul-conştiinţă al omului care în somn se desprinde de corpul fizic, care în vis pătrunde într-o lume spirituală, aceasta pentru că personalitatea omului trăieşte şi activează în continuare, complet separată de corpul fizic, dar ca manifestare este dependent de acesta. Să deducem că Eul nu este trupul, ci o esenţă conştientă, care devine una cu trupul, el este cel ce poartă conştiinţa lui. Eul nu se poate confunda cu corpul fizic, altfel acesta nu s-ar putea despărţi în stare de somn.

În starea profundă a unei transe, se poate separa complet conştiinţa de corp şi aceasta ne arată faptul că în timpul vieţii conştiinţa omului se poate separa de trup, devenind independentă.

În transă, spiritul-conştiinţă, prin vocea celui ce se află în transă, descrie prin vedere şi auz astral întâmplări şi evenimente îndepărtate, care se întâmplă chiar în acel moment.

Demonstrarea separării spiritului de corpul fizic, susţine faptul că Eul nu este acelaşi lucru cu corpul fizic. Spiritul-conştiinţă are aceleaşi atribute, atât în stare de transă, cât şi în viaţa de zi cu zi. Pe de altă parte spiritul-conştiinţă continuă şi după moarte aşa cum se poate constata în şedinţele de spiritism, când se poate lua legătura cu el, prin intermediul unui medium. Acest medium poate lua contact cu spiritul morţilor şi să aducă mesaje din partea lor.

Mediumul Alfred Peters, vedea aceste spirite ale morţilor care se găseau, fie în planul astral, fie pe pământ, situate printre oamenii fizici. Prin toate acestea se constată că Eul este dat de spiritul-conştiinţă al omului, el este acela care produce gândurile şi ideile oamenilor.

Acestea sunt transmise prin intermediul creierului, dar numai curentul de inteligenţă îşi are sediul în corp, fără a fi şi produsul lui. Corpul este numai un instrument cu ajutorul căruia omul recunoaşte lumea obiectivă, care este diferită de viaţa interioară a Eului, cu care însă alcătuieşte un tot împreună.

Nici sentimentele omului nu se pot identifica cu Eul personal, căci Eul este o entitate stabilă, pe când sentimentele omului sunt instabile şi schimbătoare.

Eul omului nu se poate confunda nici cu intelectul lui, căci la fel ca şi în somnul profund fără vise, în leşinul profund sau stările de transă, activitatea gândirii, deci a intelectului este suprimată. Cu toate acestea nu se poate spune că se distruge însuşi Eul, deoarece viaţa omului nu este oprită, ea este prezentă în corpul fizic, iar la trezire, Eul apare din nou ca prin gând. Aceasta înseamnă că Eul nu dispare complet niciodată, pentru că Eul nu este format de gândurile noastre, el se află deasupra lor. Eul adevărat este dincolo de corp, de sentimente şi de gânduri.

Eul, este spiritul încarnat în corpul fizic, dar mai există un Super Eu, adică Spiritul-conştiinţă al omului care s-a aflat în planul astral înainte de reîncarnare şi care se reîntoarce în planul astral după moarte. Eul omului este numai o clasă, din lunga şcoală pe care o are petrecută în alte vieţi anterioare, a căror amintire este păstrată în totalitate, atunci când spiritul se află în afara corpului fizic. Cât timp este încarnat aceste amintiri le uită voit, pentru a da omului liberul arbitru, să-şi continue evoluţia spirituală

Conştiinţa omului în stare de somn

Aşa cum am precizat, conştiinţa este structura psihică de suport a vieţii interne.

Jung o consideră o emanaţie a subconştientului care se naşte în fiecare zi, după somn. Implicată în atenţie, conştiinţa controlează stările adaptării, luciditatea şi funcţionalitatea totală a organismelor.

Există patru stări de conştiinţă:

1. Starea de veghe
2. Starea de somn
3. Starea de vis
4. Starea de extaz, din Yoga, meditaţia transcendentală, şi din meditaţia Zen etc.

Starea de extaz, este starea de iluminare interioară şi de calm profund, este o stare de revelaţie, cu trăiri de excepţie. În meditaţia transcedentală programul cuprinde şapte etape de câte 90 de minute. Iluminarea se face de două ori pe zi, câte 15-20 minute, persoana aflându-se cu ochii închişi şi rostind „mantra" personală. În această stare se mobilizează un uriaş potenţial al psihicului uman.

Somnul suprimă starea de vigilenţă, anulează procesul gândirii, şterge relaţiile cu mediul înconjurător. El este comparabil cu „neantul". Trezirea din stare de somn, face să reapară conştiinţa din starea de veghe. Somnul revine în fiecare noapte, iar fără el omul nu poate trăi. Se apreciază că aproximativ o treime din viaţă omul o trăieşte în somn.

Durata somnului este diferită în funcţie de vârstă:

– la sugar sunt necesare 16-18 ore de somn în 24 de ore;

– la copilul de 3-4 luni, sunt necesare 13 ore de somn, în 24 ore:

– la 12-16 ani, sunt necesare 9 ore de somn în 24 ore;
– la adult, sunt necesare 8 ore de somn în 24 de ore.

Neputând explica starea de somn, oamenii din antichitate credeau că este acţiunea unui zeu pe care l-au numit HYPNOS, ca zeu al nopţii şi frate geamăn cu zeul morţii, THANATOS. În somn, spiritul şi corpul astral părăsesc corpul fizic şi împreună călătoresc în lumea astrală unde îşi trăiesc viaţa de spirit liber. În această stare corpul astral îşi împrospătează forţele, căci el se hrăneşte cu fluidul astral pe care nu-l poate primi în timpul zilei, căci atunci se interpune radiaţia solară.

Plutarh spunea: „Somnul este singurul dar gratuit pe care îl acordă zeii".

Gerard de Nerval afirma: „Primele momente ale somnului prezintă imaginea morţii".

Periodicitatea funcţiei veghe-somn este legată de alternanţa zi-noapte, consecinţă a mişcării de rotaţie a pământului în jurul soarelui.

În timpul somnului se produc unele modificări neuro-vegetative; frecvenţa cardiacă este mai neregulată decât în stare de veghe, ritmul respirator scade şi în general este neregulat. Tensiunea arterială scade în timpul somnului, urmând a creşte brusc în faza de somn cu mişcări oculare, sau în trezirile bruşte; în somn rezistenţa electrică a pielii creşte de cinci ori mai mult, se produce o micşorare a pupilelor, iar erecţia peniană apare periodic în timpul somnului la intervale de 85 de minute şi durează în medie 25 de minute, în somnul cu mişcări oculare rapide.

Somnul este o lege inexorabilă a vieţii, care se extinde atât în regnul vegetal, cît şi în cel animal.

În somn, conştiinţa subiectivă a inconştientului este însă permanentă, ea nu oboseşte şi nu încetează niciodată, ea întreţine însăşi viaţa, nu doarme niciodată, căci dacă ar adormi şi-ar înceta acţiunea şi ar interveni moartea.

Ea controlează toate funcţiile corpului, atât în stare de veghe cât şi în stare de somn.

În timpul somnului sufletul uman se uneşte cu spiritul Divin, inspirându-se din înţelepciunea conştiinţei cosmice.

Somnul este absolut indispensabil bunei funcţionări a conştiinţei umane; lipsa somnului poate duce la stări de inconştienţă, şi la imagini disparate. Dacă lipsa somnului se prelungeşte, pierderile conştiinţei devin mai frecvente şi mai lungi. Se produc modificări ale memoriei şi ale simţurilor.

Există o strânsă legătură între conştiinţa obiectivă conştienţă şi conştienţa subiectivă inconştienţă. Deşi aceasta din urmă nu oboseşte niciodată şi nu doarme niciodată, ea este influenţată de o stare de conştiinţă obiectivă normală, orice gând conştient al omului provoacă reacţii negative sau pozitive în activitatea ei, aceasta în funcţie de gândul pe care îl avem.

Subconştientul, locul de acţiune al conştiinţei subiective, inconştiente, primeşte gândul pe care îl decodifică, fără a-l interpreta dacă este real sau nu, bun sau rău. El nu are discernământ şi ca atare reacţionează după arhietipuri simbolice, care sunt cunoscute din amintirile spiritului din alte vieţi; inconştientul îşi adaptează activitatea pentru ca conştientul să realizeze efectul ce urmează acestei informaţii. Dacă se transmit inconştientului gânduri nefaste, de boală sau insucces, conştientul se va îmbolnăvi.

Conştiinţa subiectivă a inconştientului este o conştiinţă spirituală care îşi are originea în conştiinţa cosmică. Mentalul subconştient cunoaşte rezolvarea oricărei probleme căci „ştiinţa" lui este de ordin spiritual, fiind dedusă din cunoştinţele pe care le are din alte vieţi şi din studiul spiritului pe care îl întreprinde în planul astral, după moarte. El funcţionează independent de voinţa mentalului conştient, menţinând normală întreaga activitate a corpului prin intermediul sistemului nervos vegetativ, care este autonom, al nervilor simpatic şi parasimpatic care funcţionează antagonist.

Mentalul obiectiv al conştiinţei obiective, are conştiinţa lumii obiective pe care o percepe cu ajutorul celor cinci simţuri. El învaţă prin observaţie directă, prin experimente şi prin educaţie că principala sa îndatorire este aceea de a raţiona.

Mentalul subiectiv poate părăsi corpul fizic pentru a călători în lumi paralele, aducând de acolo informaţiile pe care le obţine prin vedere şi auz astral. Conştiinţa inconştientului controlează toate funcţiile vitale ale corpului, fără a fi nevoie de ajutorul mentalului conştient, inima nu-şi încetează activitatea nici în absenţa conştiinţei obiective, la fel respiraţia, digestia, secreţia glandelor şi toate funcţiile vitale ale organismului, pe care le menţine cu o conştiinţă ireproşabilă. El cunoaşte răspunsul la orice fel de informaţie, fie de ordin extern, prin organele de simţ, fie de ordin intern prin impulsuri nervoase proprioceptive şi interoceptive preluate din fiecare organ în parte. Legea acţiunii şi reacţiunii este legea universală, aceea a menţinerii vieţii şi ea este prezentă atât în regnul vegetal, cât şi în cel animal. Conştiinţa inconştientului este chiar constructorul organismului şi tot el menţine toate funcţiile vieţii, ea lucrează 24 de ore pe zi şi nu oboseşte niciodată, înţelepciunea ei este nelimitată. Inspiraţia şi intuiţia în toate domeniile, sunt emanate din această conştiinţă. Aceasta intervine în progresul vieţii prin intuiţie şi presentimente. Dorinţa de a salva şi menţine viaţa provine din conştiinţa subconştientului care este de origine cosmică.

Din această conştiinţă s-au inspirat marii oameni de ştiinţă, savanţi ca Edisson, Marconi, Poincarò, Einstein; chimistul Frederich von Stadonitz a descoperit formula chimică a benzinei în stare de somn, la fel şi Frederick Banting a descoperit tratamentul diabetului cu insulină. Nils Borr a descoperit structura atomului, Mendeleev a descoperit tabelul ce-i poartă numele, Beethoven, Victor Hugo şi Goethe primeau informaţii cu care şi-au scris operele lor, prin intuiţie.

Trebuie să amintim şi o altă concepţie privind locul unde ar acţiona acest inconştient, în afară de concepţiile amintite privind localizarea conştiinţei inconştiente în organism.

Astfel un alt sediu ar fi plexul solar. Acesta este o formaţiune nervoasă, formată din doi ganglioni nervoşi numiţi semilunari, după forma lor, ce se aseamănă cu o semilună şi care au dimensiunea unui sâmbure de măslină. Aceştia sunt dispuşi faţă în faţă, unul stâng şi altul drept, fiind situaţi anterior de co-

loana vertebrală, imediat sub diafragmă, în spatele stomacului. Aceşti ganglioni nervoşi primesc informaţii simpatice şi parasimpatice fiind conectaţi prin firele comunicante de toate plexurile nervoase vegetative din abdomen, coordonând activitatea inconştientă a tuturor viscerelor, din această cauză a mai fost numit şi „Creier abdominal"; plexul solar primeşte prin CHAKRA din dreptul ombilicului culoarea verde din lumina solară, care determină sensibilitatea astrală.

Subconştientul are o vedere astrală şi o conştiinţă a sa, bazată pe un discernământ propriu. Astfel dacă unui hipnotizat care are ochii închişi sau legaţi, i se cere să găsească un pasaj dintr-o carte şi să-l citească, acesta fără nici o greutate o face. În stare de transă hipnotică corpul său astral poate călători la distanţe şi prin vederea astrală se descrie aspectul unei persoane pe care i-o indicăm.

Conştiinţa în stare de extaz poate transcede limita simţurilor şi chiar propria putere de a raţiona şi să afle de existenţa unor adevăruri spirituale ce nu pot fi cunoscute prin intermediul celor cinci simţuri exterioare şi care nu pot fi deduse prin raţionament. Cunoaşterea acestor adevăruri spirituale stă la baza tuturor religiilor lumii.

Spiritul conştiinţă în starea de somnambulism

Somnambulismul spontan denotă o dedublare a personalităţii sau mai bine definit, o personalitate multiplă la acelaşi individ. În somnambulismul natural omul se scoală noaptea şi execută gesturi automate sau acţiuni inteligente. Ei se scoală din pat, se îmbracă şi îşi reiau activitatea din cursul zilei, îşi execută profesia sau rezolvă o problemă pentru care căutase în zadar până atunci soluţia. După ce îşi termină activitatea se culcă din nou, adorm, iar a doua zi, nu-şi amintesc nimic din ce se întâmplase noapte şi sunt surprinşi să observe terminat, un lucru pe care nu-l rezolvase până la culcare.

O altă categorie de somnambuli, se urcă pe acoperişul caselor, unde fac plimbări şi o echilibristică cu o mulţime de excentrităţi, fără a suferi vreodată un accident.

La somnambuli se manifestă o dedublare a personalităţii, conştiinţa persoanei care se scoală noaptea, este cu totul diferită de cea care este trează în timpul zilei, căci în conştiinţa persoanei din cursul zilei, nu se găseşte amintirea din cele întâmplate în timpul nopţii, pe de altă parte conştiinţa omului în stare de somnambulism, este mult mai amplă şi mai complexă decât atunci când este în stare normală.

Există şi forme de somnambulism care apar în timpul zilei în care omul trăieşte o viaţă obişnuită şi este greu de a fi constatată de o persoană care este neavizată. Se citează cazul unei femei tinere şi instruite, care fiind cuprinsă în cursul zilei brusc de o stare de somn profund, ce durează mai multe ore, la trezire prezintă o altă conştiinţă, o altă personalitate, ea nu mai ştia nimic din ceea ce cunoştea înainte de apariţia noii sale personalităţi, nu mai ştia să scrie şi să citească sau să numere, fiind nevoită să înceapă totul de la început.

După mai multe luni, fiind cuprinsă din nou de un somn profund, se trezeşte exact ca înainte de primul somn, adică a revenit la prima personalitate, dar nu-şi aminteşte nimic din ce se întâmplase în acest interval de timp. Aceste două conştiinţe au continuat să apară în mod alternativ, timp de patru ani.

În conştiinţa primei personalităţi se păstrează toate amintirile şi cunoştinţele acumulate, încă din copilărie, dar în starea nouă de conştiinţă, ea nu mai avea nici o cunoştinţă, despre acestea. Această dedublare a conştiinţei se explică prin posedarea persoanei de către un alt spirit cu o altă conştiinţă.

Aceste stări alternative de conştiinţă sunt citate de mai mulţi autori. Astfel este cazul Felida descris de Azam din Bordeaux, pe care a studiat-o timp de 30 de ani. Aproape de vârsta de 40 de ani ea simţea o puternică durere de cap şi o cădere într-o amorţire profundă. Era o femeie robustă, brunetă şi de talie obişnuită, care prezintă destul de des hemoptizii, inteligentă şi instruită, tristă şi melancolică, vorbea puţin şi avea o mare dorinţă să muncească; atunci când intra în a doua stare de conştiinţă, era cuprinsă de un somn special din care nu se putea trezi prin nici un fel de excitaţie. După trezirea din acest somn, ea prezenta o altă conştiinţă cu o altă personalitate, devenea veselă, nu se mai plângea de nici un fel de dureri de cap şi se comporta ca o fată tânără, iar facultăţile intelectuale şi morale erau diferite, o conştiinţă superioară faţă de prima.

Este de reţinut că în situaţia celei de a doua conştiinţe îşi aminteşte de tot ce s-a întâmplat în alte stări similare precedente precum şi din viaţa ei înainte de apariţia celei de a doua conştiinţe, dar atunci când revine la prima conştiinţă nu-şi aminteşte nimic din timpul celei de a doua conştiinţe.

Deosebirea dintre cele două condiţii mentale, se bazează pe o schimbare de caracter şi o modificare a memoriei, o manifestare a două Euri diferite, sunt două conştiinţe care se alternează. În a doua stare este conştiinţa unui spirit care îşi conservă toate amintirile vieţii dinainte de schimbarea personalităţii cât şi după aceea. În prima stare de conştiinţă este conştiinţa unui spirit diferit care nu a trăit memoria celei de a doua stări, este

deci un spirit mai tânăr. Această alternanţă, a celor două spirite se face după un somn, căci în timpul somnului spiritul şi corpul său astral, părăseau corpul fizic, putând să-i ia locul altul.

Starea de conştiinţă din somnambulism a provocat HIPNOZA

Prin hipnoză se face o modificare provocată artificial a conştiinţei omului. Aceasta se face prin mai multe metode.

Un procedeu vechi cunoscut este cel al lui BRAID. El constă în fixarea privirii subiectului ce urmează a fi hipnotizat. Prin ochi se emit cele mai puternice unde electromagnetice ale gândirii omului. Subiectul aflându-se aşezat, se face linişte în jurul său, iar examinatorul îl roagă să privească fix un mic obiect luminos sau neluminos, pe care îl apropie de ochii lui, în aşa fel ca să determine o convergenţă forţată şi obositoare pentru globii săi oculari. După câtva timp, vederea se tulbură, pleoapele tremură şi subiectul adoarme.

Alte procedee de a produce hipnoza sunt cu ajutorul unui zgomot monoton şi prelungit, sau prin strângerea degetului mare, prin pase magnetice sau cu un jet de lumină electrică.

În toate cazurile sugestia transmisă telepatic prin gândire este cea care hipnotizează subiectul, cu toate acestea nu se cunoaşte precis mecanismul intim de producere al hipnozei, dar ştiinţa ocultă susţine că în această stare se produce o deplasare a spiritului şi corpului astral, în afara organului fizic.

Se produce o modificare profundă a conştiinţei subiectului. Se întâmplă adesea ca hipnotizatul să-şi modifice caracterul şi personalitatea avută înainte de a fi adormit şi o modificare a tonusului emoţional. Cel mai mult se observă o schimbare a memoriei, care este distinsă faţă de starea anterioară a somnului.

Subiectul în stare de veghe, nu-şi aminteşte nici un eveniment petrecut în timpul somnului hipnotic, dar readus în starea

de hipnoză, el îşi aminteşte nu numai stările sale de somn hipnotic anterioare, dar şi evenimente care aparţin stării de veghe cu lux de amănunte, evenimente pe care în stare de veghe, subiectul le-a uitat demult. Dacă s-au prezentat persoane în timpul hipnozei, el nu le recunoaşte la trezire, chiar dacă i se adresează o scrisoare scrisă în stare de hipnoză, scrisă de el, nu-şi aminteşte la trezire, ceea ce a scris în ea.

În timpul somnului hipnotic, memoria atinge maximum de extensie, căci ea cuprinde simultan cele două existenţe psihologice, ceea ce memoria normală nu o face niciodată.

În stare de hipnoză, subiectul afirmă că nu mai este aceeaşi persoană din starea de veghe, el vorbeşte de această persoană ca de un străin, el vorbeşte de acesta, la persoana a treia, iar noua sa personalitate şi-o atribuie unui om mort, manifestându-se cu conştiinţa acestuia. Toate cunoştinţele pe care le-a acumulat în această viaţă nu şi le aminteşte atunci când se prezintă cu conştiinţa unui decedat şi nu-şi aminteşte nici cunoştinţele obţinute anterior datei pe care o reprezintă conştiinţa celui mort.

Persistenţa conştiinţei omului după moarte şi manifestarea ei pe pământ, se observă şi în cazul de scriere automată, aceştia scriind fraze întregi, fără să fie conştienţi despre ceea ce scriu.

Mişcarea degetelor şi a creionului este rigidă şi pare automată. Textul se termină întotdeauna cu o semnătură, aceea a unei persoane decedate, în mod cert este manifestarea conştiinţei ce persistă după moartea ei fizică.

Este de remarcat că înregistrarea în timp a persoanelor hipnotizate, subiecţii transpuşi într-o perioadă anterioară a existenţei lor determinaţi să retrăiască amintirile a acelor vieţi, una din personalităţile sale moarte, rezultă că pentru moment, va dispărea amintirea Eului său actual, ca şi toate cunoştinţele acumulate posterior datei fixate prin sugestia hipnotică, toate amintirile ulterioare nu le cunoaşte, aceasta pentru că spiritul-conştiinţă părăsind corpul fizic, împreună cu corpul astral care îl îmbracă, se manifestă în această situaţie prin conştiinţa persoanei hipnotizate care în situaţia aceasta îşi are toate vieţile

anterioare înmagazinate în memoria sa, ca pe niște fișe, ce se introduc într-un computer, ori dacă se apelează la memoria unei date anterioare, aceasta se manifestă cu memoria acumulată până la acea dată și nu are cum să cunoască date ce au fost introduse ulterior în memoria sa. Aceasta înseamnă că toate viețile noastre se găsesc fișate, întocmai cum sunt fișate cartelele într-un calculator, cunoștințele acumulate ulterior, nu au cum să fie înscrise într-o fișă anterioară, toate amintirile se derulează în raport cu datele când ele au fost cunoscute.

Conștiința unei personalități din ultima viață, nu se poate găsi într-o conștiință anterioară lui, dar toate conștiințele anterioare se găsesc în conștiința actuală, cu singura condiție să ne adresăm conștiinței aflate în planul astral, așa cum se întâmplă în starea de hipnoză sau stări de transă obținute prin yoga, meditația transcedentală sau prin diferite tehnici de meditație.

Personalitatea evocată prin regresia în timp este una reală și nu una fictivă, în care o mulțime de amintiri vechi, pe care le credeam moarte, incapabile să le evocăm după voință, continuă să trăiască în conștiința noastră, atunci când ea devine cosmică.

Conștiința omului continuă și după moarte, ea poate fi recepționată de către un medium. Gândirea omului este cea care creează Eul, entitatea presupusă a fi separată în stare de hipnoză.

În timpul vieții, în conștiința noastră obiectivă nu se găsesc toate experiențele vieții, dar acestea sunt toate reținute în subconștient și văzute ca într-o oglindă de conștiința omului de după moarte, în viața lui astrală.

Cea mai mare parte a experiențelor noastre, de zi cu zi, comportamentul, starea de spirit și gândurile noastre sunt guvernate de subconștient, pe care îl mai putem numi psihic subliminal. Noi nu vedem decât ceea ce ne oferă subconștientul nostru, nu gândim decât ceea ce subconștientul nostru vrea și nu auzim decât ceea ce vrea subconștientul nostru să auzim.

Subconștientul este în permanență influențat telepatic de gândurile cosmice ale spiritelor din spațiu, care sunt percepute și decodificate la acest nivel, căci universul este de natură men-

tală iar subconştientul este veriga de legătură între universul spiritual şi psihicul uman.

Subconştientul găseşte prin intermediul simbolurilor arhietipale, răspunsul la toate informaţiile primite, acestea reprezintă psihicul universal, limba Pământului mamă, psihicul subliminal gândeşte în simboluri.

Psihicul conştient şi convingerile sale nu au nici o putere să opună rezistenţă limbajului, destinat subconştientului.

În procesul de gândire, emisfera stângă a creierului este implicată în gândirea de tip logic şi analitic şi în limbaj, iar emisfera dreaptă este implicată în gândirea de tip holistic, nonverbal şi imaginativă.

Subconştientul este mult mai mult decât psihicul nostru conştient, pentru că în el acţionează conştiinţa cosmică a spiritului nostru care a trăit şi alte vieţi şi care s-a consultat şi experimentat în timpul vieţii lui astrale.

Deşi nu suntem conştienţi de cunoştinţele depozitate în subconştient, acestea contribuie decisiv la formarea conştiinţei omului, căci comportamentul nostru se află permanent sub influenţa subconştientului.

Conştiinţa omului în stare de somn şi vis

Visul este forma de manifestare a subconştientului. Pentru a putea să ne controlăm şi să ne coordonăm procesele mentale şi fizice trebuie să înţelegem mesajele trimise din subconştient şi acestea devin active numai în stare de somn, căci în stare de veghe, cunoaşterea datelor înregistrate de subconştient este blocată. El devine activ numai atunci când conştientul este în parte inactiv.

Deşi omul visează în tot timpul somnului, el îşi aduce aminte de visele sale, numai de cele produse imediat, după ce a adormit sau de cele avute înaintea trezirii, adică atunci când conştientul este parţial activ şi este apt să primească impresii pe care

memoria le reţine. În timpul unei vieţi de 70 de ani, 25 de ani, omul îi petrece dormind.

Evenimentele pe care le trăim în vis, se întind pe o perioadă de timp mult mai lungă decât timpul efectiv de visare, aceasta pentru că în somn, timpul este o iluzie.

Marele filozof grec HERACLIT spunea că în somn, fiecare se întoarce la adevărata sa natură.

În somn se manifestă spiritul-conştiinţă ce se află în subconştient şi care devine liber în timpul somnului şi călătoreşte în planul astral, unde îşi recapătă toate amintirile vieţii actuale şi ale altor vieţi anterioare, având în plus cunoştinţe şi despre viitoarele sale vieţi pământeşti ce se vor derula în viitor.

În Grecia antică se susţinea ideea valorii tămăduitoare a viselor, în acest scop, omul bolnav îşi petrecea o noapte în templul lui Esculap, zeul sănătăţii. Dacă visa un vis frumos, însemna că omul se va vindeca. În timp ce Aleandru Macedon, era bolnav pe patul de moarte, în Babilon, trei generali ai săi au dormit o noapte în Templul lui Marduk, în ideea de a visa leacul tămăduitor al bolii acestuia.

Freud, considera în psihanaliza sa, că în stare de vis, se manifestă dorinţele noastre refulate în subconştient, sentimentele de plăcere şi de ură. El consideră că refularea din subconştient cea mai puternică, o reprezintă dorinţele sexuale ale omului.

Karol Jung explică visele prin manifestarea inconştientului individual şi colectiv, visul aducându-ne informaţii despre sinele interior.

Simbolurile viselor reprezintă limbajul subconştientului adus fără cenzură în memoria conştientului. Potrivit lui Jung, sufletul comunică cu noi în somn prin vis. S-a constatat că visele survin în perioada de somn, care se însoţeşte de mişcări rapide ale globilor oculari. Somnul de 7 ore se împarte în cicluri de 6090 de minute, în fiecare în acest ciclu, au loc vise însoţite de mişcări ale globilor oculari.

Cele mai importante vise, sunt cele de premoniţie prin care omul care visează îşi vede evenimentele ce vor urma în viaţa sa. Aceasta se explică prin faptul că spiritul-conştiinţă în timpul

somnului se află în planul astral, unde nu există timp şi spaţiu şi unde spiritul conştiinţă îşi vede următoarele evenimente pe care le va urma. Mişcarea globilor oculari în timpul visului, se explică prin faptul că acestea urmăresc peisajele în care se derulează evenimentele, văzute prin vederea astrală, în timpul somnului manifestându-se conştiinţa cosmică a spiritului.

Există o deosebire esenţială dintre concepţia din stare de veghe şi cea din stare de vis. În prima este o asociaţie obiectivă de fenomene, pe când în stare de vis, este o asociaţie subiectivă, în sensul că în stare de conştiinţă trează, spiritul copiază datele exterioare pe când în stare de vis, spiritul este condus de propriile sale legi şi pierde facultatea de a reprezenta realul. Aceasta înseamnă că în vis, fiecare om îşi are universul lui, pe când în stare de veghe există un singur univers.

S-a constatat că visul apare într-o stare de somn superficial, nu în stare de somn profund.

Din punct de vedere metafizic visul se realizează prin percepţia astrală a spiritului care se află desprins de corpul eteric şi corpul fizic, dar pentru a se realiza visul este nevoie ca cordonul care leagă corpul astral de corpul fizic şi eteric să nu fie prea slab şi aceasta se întâmplă imediat după ce adormim şi către trezire, când corpul astral se reîntoarce în corpul fizic; visul se realizează când omul nu este nici adormit nici treaz, aceasta se confirmă şi prin faptul că menţinându-se o astfel de legătură, în timpul visului globii oculari reprezintă mişcări rapide, ceea ce înseamnă că vederea astrală a spiritului este transmisă structurilor nervoase care sunt implicate în vedere.

Visul survine la aproximativ 90 de minute în cursul somnului şi durează în medie 15-20 de minute. Tot astfel se explică şi manifestările vegetative din timpul visului, modificări ale respiraţiei şi tensiunii arteriale.

Visul poate fi uitat, sau dimpotrivă să fie reţinut. În antichitate visul era atribuit zeului ONEIRES, ei acordau visului o valoare de profeţie şi de premoniţie.

Este cunoscut visul Calpurniei, soţia lui Iulius Cezar, care înainte de a fi asasinat în Senatul Romei, a visat acest eveni-

ment în noaptea premergătoare asasinatului, ea visând că ţinea în braţe cadavrul soţului ei.

Goethe şi-a scris multe din poemele sale, în stare de somn cu vise, iar Mozart s-a inspirat scriind o parte din muzica sa, tot în stare de vis. Newton, în stare de somn, a visat rezolvările unor probleme matematice. În concepţia lui Freud, visul este expresia inconştientului, o realizare a unei dorinţe refulate ca o supapă de siguranţă cu rol important în menţinerea echilibrului mental, dar el a exagerat în explicarea viselor prin refulări ale dorinţelor sexuale nerealizate. Iată câteva exemple de explicare a viselor, după concepţia psihanaliştilor freudieni:

– dacă se visează obiecte alungite: baston, băţ, trunchi de copac, cuţit, sabie, pumnal, acestea sunt simboluri de virilitate, o relaţie cu o persoană de sex masculin;

– armele, reprezintă agresivitate, ceartă, scandal, o nenorocire;

– obiectele rotunjite sau menţinătoare de obiecte (cutie, dulap, sobă, casetă) reprezintă corpul unei femei;

– o cameră, este simbol feminin şi poate semnifica maternitatea, sexualitate iar dacă camera este cu uşa deschisă, semnifică mariajul sau evenimente de intimitate;

– vasele, corăbiile, se referă la persoanele de sex feminin, fie la călătorii şi la reîntoarceri în trecut;

– personalităţile de seamă în vise, se referă la părinţii celui care visează sau la o dorinţă de acaparare a unei puteri;

– obiectele plate sunt simboluri ale unor obstacole psihice ale unor eşecuri sau unor succese;

– visele în care se urcă sau se coboară pe scări sau schele, simbolizează fie actul sexual, o promovare socială sau invers;

– dacă se visează o cravată, aceasta simbolizează penisul;

– peisajele simbolizează organele sexuale;

– maşinile şi uneltele simbolizează activităţi profesionale şi dorinţe sexuale;

– şarpele reprezintă imaginea penisului şi a sexualităţilor, dar şi a răului sau a unei trădări;

– penisul, excrementele şi banii, simbolizează câştiguri sau pierderea lor;

– apaş, simbolizează purificarea;

– focul simbolizează o pasiune, o dorinţă sau o dispută;

– visele cu examene, simbolizează o reuşită, sau sexul;

– visele de pierdere a dinţilor, simbolizează onanismul, impotenţa sau dorinţa de a avea un copil;

– visuri de zbor, de cădere, de înot, simbolizează impresii din copilărie, dorinţa de a evada din conflicte actuale şi de asemenea simbolizează dragostea;

– moartea unei persoane dragi, simbolizează necazuri, o veste rea sau readucerea în inconştient a unui conflict oedipian.

Trebuie să recunoaştem că aceste interpretări freudiene sunt fanteziste.

Interpretarea metafizică a visului este următoarea: în timpul somnului, corpul astral se detaşează de corpul fizic şi împreună cu spiritul călătoreşte în lumea astrală, intrând într-o altă dimensiune în afara celei tridimensionale în care trăim noi.

În planul astral conştiinţa spiritului se păstrează şi devine mult mai amplă, căci în această viaţă astrală, ea are şi amintirile vieţilor pământeşti anterioare dar vede şi evenimente din alte vieţi viitoare, care vor urma să se desfăşoare pe pământ, aceasta pentru că în viaţa astrală nu mai există timp şi spaţiu, totul se vede la timpul prezent, toate evenimentele trecute, prezente şi viitoare fiind înscrise în arhiva cosmică.

Visul are loc într-o stare intermediară între somn şi veghe când cordonul prin care se leagă corpul astral şi spiritul de corpul fizic, este încă puternic.

O primă categorie de vise, o reprezintă dorinţele refulate din subconştient, sunt trăite astfel diverse amintiri vizuale şi auditive din timpul vieţii. O altă categorie de vise, o reprezintă amintirile din alte vieţi anterioare care se găsesc întipărite în conştiinţa astrală a omului.

O altă categorie de vise, o reprezintă impresiile pe care spiritul le primeşte de la alte spirite, aflate în planul astral. Aceste impresii sunt transmise prin gând sub formă de imagini, aşa se

întâmplă întâlnirile în vis, cu părinţii şi rudele moarte. Cea mai importantă categorie de vise, este aceea prin care spiritul-conştiinţă îşi vede aspecte din viitoarele sale vieţi pământeşti. Aceste evenimente i se derulează ca într-un film şi acestea sunt visele de premoniţie şi de prevenire a unui eveniment care se vor derula în actuala lui viaţă în viitor.

Oniromancia (interpretarea viselor) a fost dezvoltată în antichitate în Egipt, în Fenicia, în Mesopotamia, în Asia, Babilon, în Grecia.

Visul era interpretat de indieni şi de egipteni – ca o altă stare de existenţă, ce permite accesul omului într-o altă dimensiune, un alt univers, transcedental.

La greci, lumea viselor se situa în împărăţia morţilor. Exista şi credinţa că visele rele sunt date de demoni, de aceea egiptenii şi chinezii îşi puneau sub pernă diverse obiecte care aveau rolul de a alunga demonii în timpul visului.

May, mama lui Buda, a visat că poartă în ea un elefant alb ca neaua sau ca argintul, mai strălucitor decât luna şi soarele, un elefant cu picioare frumoase cu articulaţii puternice şi dure ca diamantul. Brahmanii i-au interpretat visul precizându-i că va naşte un copil care va fi viitorul Buda, călugăr rătăcitor şi monarh universal.

Ajutorul cerut zeilor în vis, poartă numele de incubaţie şi aceasta era foarte răspândită în Grecia, Egipt şi Mesopotamia. Aceste locuri de incubaţie, au devenit temple de tămăduire miraculoasă prin vis aşa cum a fost sanctuarul din Dendera în Egipt; bolnavii dormeau în temple şi visele lor erau interpretate de onirocriticii care le prescriau diverse formule terapeutice. Un alt centru vestit din antichitate este cel al lui Exculap în Grecia, la Epidaur, care iniţial a fost un centru de incubaţie.

În arhivele regelui Asurbanibal s-a găsit o carte de tălmăcire a viselor care data din anul 669-629 înainte de Hristos, aceste cărţi de tălmăcire a viselor existând şi în Egipt şi în India. Aceasta arată imensul interes pe care visul l-a trezit omului.

Dar tălmăcirea viselor nu a fost admisă în toate civilizaţiile, astfel în Spania, pe timpul inchiziţiei, tălmăcitorii de vise,

erau arşi pe rug, iar în Franţa prin lege, era interzisă tălmăcirea visului.

În Grecia antică cel ce dorea să consulte sufletul unui decedat se ducea să se culce lângă mormântul său şi duhul acestuia îi trimitea ca răspuns un vis, care era apoi tălmăcit de un oniromant.

Evoluţia conştiinţei prin meditaţie

Prin diverse forme de meditaţie, gândirea noastră pătrunde în a patra dimensiune, acolo unde se află conştiinţa cosmică pe de o parte şi spiritul omului localizat în subconştient, scopul meditaţiei fiind tocmai eliberarea subconştientului în conştiinţă.

În interiorul fiinţei umane se află răspunsurile la toate întrebările care au existat de-a lungul timpului, cine suntem, de ce suntem aici şi ce-i de făcut pentru evoluţia noastră spirituală. Prin meditaţie reuşim să pătrundem în subconştient, acolo unde se află răspunsurile la toate aceste întrebări. În subconştient se află Eul spiritual al omului, care păstrează toate amintirile cunoştinţelor acumulate de-a lungul vieţilor anterioare, dar la care nu putem avea acces în stare normală, din cauza barierei pe care o face corpul eteric. Prin meditaţie forţăm această barieră şi dialogăm cu Eul nostru. Prin tehnicile de meditaţie, ne putem ordona fiinţa, ne stimulăm energia şi ne extindem conştiinţa. Pentru a înţelege cum poate evolua conştiinţa umană prin meditaţie, trebuie să ne amintim cum funcţionează creierul uman.

Electroencefalograma evidenţiază patru feluri de unde cerebrale: alfa, beta, delta şi teta.

Ritmul afla se situează între 8 şi 12 cicluri pe secundă, acestea se întâlnesc în stările de spirit treaz, acest ritm apare când suntem cu ochii închişi şi în starea dinainte de a adormi.

Ritmul beta, are între 14 şi 30 de cicluri pe secundă, el apare în procesul de gândire şi stările de agitaţie mentală.

Ritmul delta, având între o jumătate şi 3,5 cicluri pe secundă apare într-o stare de boală şi în apropierea morţii, în somn, şi în bolile cerebrale în special în tumorule cerebrale.

Ritmul teta are 4-7 cicluri pe secundă şi apare în stări emoţionale.

În meditaţie se întâlnesc undele alfa şi undele teta care conduc la o stare de calm; prin meditaţie se face o autoreglare a ritmului undelor cerebrale, trebuie deci urmărită o stare în care creierul să emită unde alfa în stare de veghe, iar pentru aceasta este nevoie de odihnă a Eului personal.

În acest scop trebuie să folosim în special hipotalamusul, sistemul limbic şi talamusul, adică creierul primitiv unde se află sediul intuiţiei şi instinctului iar pentru aceasta trebuie să ne antrenăm cu unde alfa care ne aduc o destindere şi o aprofundare spirituală.

Prin meditaţie, concentrare, relaxare şi controlul respiraţiei se produc numeroase unde alfa şi ne deschidem fiinţa spre noi dimensiuni ale conştiinţei.

Prin meditaţie ne dăm seama că lumea de dincolo pe care conştiinţa omului o constată după moarte, se află în viaţa aceasta la nivelul subconştientului, locul de unde acţionează spiritul omului.

Meditaţia produce o stare de profundă relaxare, unită cu o stare de veghe psihică, metabolismul scade, la fel şi ritmul cardiac şi respiraţia. Este o stare fiziologică, opusă celei provocate de mânie şi frică. În timpul meditaţiei, metabolismul scade, de asemeni scade şi producerea de bioxid de carbon. Procentul de lactoză scade în sânge pe timpul meditaţiei de patru ori mai mult decât în odihna obişnuită când stăm culcaţi şi liniştiţi. Creşterea procentajului de lactoză în sânge, produce o stare de anxietate şi încordare. Cu cât anxietatea este mai mare cu atât mai mică este rezistenţa pielii faţă de curenţii electrici slabi. În stările de meditaţie, rezistenţa pielii creşte până la 400%, ritmul cardiac încetineşte şi creşte numărul de unde alfa lente (8-9 pe secundă).

Meditaţia se face prin concentrarea pe un singur lucru, într-o stare de relaxare perfectă şi prin antrenarea respiraţiei ritmice, inspiraţie, reţinerea suflului şi expiraţie. Din aceste tehnici, conştiinţa cunoaşte o stare de trezire.

Relaxarea se obţine în tăcere, aşezaţi culcat pe un covor, se expiră de mai multe ori încet şi adânc, strângând abdomenul, apoi nemişcaţi ne concentrăm atenţia, asupra corpului începând de la degetul picioarelor, apoi labele picioarelor, gambele, genunchii, coapse, fese, spate, abdomen, cuşca toracică, umeri, gât, cap, frunte, obraz, ochi, ceafă, bărbie, braţe, mâini şi degete. Se expiră încet de mai multe ori. Trebuie să eliminăm orice gând din mintea noastră. După aceasta ne ridicăm, ne întindem de câteva ori şi cu ambele mâini, ne masăm partea cărnoasă dintre gât şi umăr.

Se răsuceşte capul de la stânga la dreapta şi invers, apoi ne aplecăm cât putem de mult, în faţă şi în spate, ne udăm mâinile şi faţa cu apă rece şi ne spălăm pe dinţi, zâmbindu-ne în oglindă. Meditaţia se face întotdeauna cu spatele drept, cu ceafa şi corpul drept şi cu umerii destinşi.

Pe lângă o postură potrivită, a doua condiţie pentru meditaţie este o respiraţie echilibrată. Se inspiră din ce în ce mai tare, fără să ne forţăm şi de asemeni se expiră din ce în ce mai tare, încercând să prelungim mişcarea în abdomen. Expiraţia se face pe nas. Se aşază mâinile una peste alta în dreptul plexului solar, care este situat în adâncitura de la baza sternului, mai sus de stomac şi se urmăreşte cu ele mişcarea abdomenului, în inspiraţie şi expiraţie, timp de cinci minute, apoi se pun mâinile pe coapse şi se urmăreşte din nou respiraţia cinci minute, se reia expiraţia abdominală apoi se pun ambele mâini pe abdomen cu degetele mari în dreptul rinichilor. Se inspiră apăsând abdomenul spre interior şi se expiră lăsându-l liber, se face astfel de 10 ori, după care se revine la respiraţia normală.

Prin metodele de meditaţie ne putem da seama că cunoscutul nu este decât aspectul aparent al necunoscutului. Obstacolele mentale în calea meditaţiei sunt: mândria, mânia, resentimentele, ura, furia, iritarea, teama, gelozia, defăimarea, duplicitatea,

viclenia, parşivitatea, pesimismul şi gândurile rele, lenea, indolenţa, boala, inerţia, reaua voinţă, descurajarea, ambiţia şi dorinţa.

Cunoaştem din ştiinţa ocultă că atât corpul eteric cât şi corpul astral interceptează gândul şi-l decodifică. Există 7 centre de absorbţie eterică şi astrală care se pun în mişcare astfel:

– centrul CHAKRA din creştetul capului, care are 960 de petale sau spiţe, activat determină continuarea conştiinţei în planul astral;

– CHAKRA situată între sprâncene are 96 de spiţe, activată, determină clarviziunea;

– CHAKRA gâtului situată în furculiţa sternală are 10-16 spiţe şi determină auzul eteric;

– CHAKRA cardiacă are 12-14 spiţe şi determină cunoştinţe sentimentale;

– CHAKRA din dreptul ombilicului are 10 petale şi determină sensibilitatea astrală;

– CHAKRA splenică are 6 spiţe şi determină memoria călătoriilor astrale;

– CHAKRA de la baza şirei spinării are 4 spiţe, determină focul Kundalini, trezirea unei energii speciale care se găseşte situată în osul sacru, cu care se termină coloana vertebrală.

Prin meditaţie reuşim să detaşăm corpul astral şi spiritul de corpul fizic, să pătrundem în spaţiul astral şi să luăm contact cu lumea suprasensibilă, deci în afara corpului eteric, reuşim să aflăm ce se află în profunzimea Eului nostru, care prin desprindere de corpul fizic, devine conştiinţa cosmică şi astfel îşi dezvăluie adevărata sa individualitate, căci în conştiinţa lui într-o astfel de stare se păstrează amintirea tuturor vieţilor sale anterioare. Prin meditaţie, conştiinţa noastră pătrunde în a patra dimensiune, acolo unde se află conştiinţă cosmică.

Concentrându-ne privirea şi gândirea asupra unui singur obiect, prin antrenarea respiraţiei ritmice, inspiraţie, reţinerea respiraţiei şi expiraţie şi printr-o relaxare nervoasă şi musculară putem lua contact cu subconştientul nostru, să călătorim în planul astral al lumii spiritelor sau să descoperim toate amintirile

şi experienţele sufletului, din alte vieţi pământeşti cunoscute de subconştientul nostru.

Prin meditaţie, putem activa CHAKRELE, centrele de aspiraţie eterică şi astrală care sunt în strânsă legătură cu glandele cu secreţie internă, suprarenale, gonade, pancreas, timus, tiroidă, hipnoză şi epifiză. Activarea acestor CHAKRE, se poate face prin meditaţie şi prin pronunţarea silabelor-germeni corespunzătoare fiecăruia dintre ele – aceste silabe sunt următoarele, în ordine crescândă de la cea din regiunea sacro-cocigiană, la cea din creştetul capului: VAM, BAM, RAM, JAM, HAM şi OM.

Trebuie să modelăm de cinci ori fiecare silabă, cu voce gravă, şi conducând expiraţia în zona unde se află situată CHAKRA respectivă. Acest exerciţiu practicat o dată pe zi, te ajută să obţii conştiinţa corp-spirit.

Practicarea „mantrelor" pentru meditaţie îşi are originea în textul sacru al hinduismului, Vedele, redactat în urmă cu 6000 de ani. Acesta ca şi Biblia se referă la un sunet primordial, un cuvânt preexistent creaţiei şi care a determinat-o pe aceasta. Acest sunet ar fi OM care trebuie pronunţat cu expiraţie profundă, forţa acestui sunet, bine modulat este incredibilă.

Persistenţa conştiinţei omului în cazul fantomelor materializate

Spiritul-conştiinţă din timpul vieţii, se conservă şi persistă după moarte. În conştiinţa lui astrală se menţine personalitatea persoanei fizice din viaţa pământească. O dovadă elocventă a acestui fapt, se confirmă în cazul fantomelor materializate care odată apărute, se recomandă întotdeauna cu numele unei persoane moarte.

Experienţele de materializări de fantome au fost făcute de William Crookes, descoperitorul radiaţiilor cosmice şi laureat al premiului Nobel, cu mediumul Florence Cook. El a materia-

lizat fantoma Katy King. Pe parcursul a trei ani de zile această fantomă a apărut aproape câte două ore, plimbându-se prin cameră şi purtând convorbiri cu toţi asistenţii de faţă, de care s-a lăsat atinsă, comportându-se ca o fiinţă umană reală. Această fantomă s-a recomandat a fi spiritul materializat al lui Anna Owen Morgan, care trăise pe pământ sub acest nume.

Toate fantomele materializate în şedinţe de materializare de fantome, se recomandă a fi întruparea unor spirite ale unor oameni morţi. Este cât se poate de clar că spiritul-conştiinţă al omului din timpul vieţii persistă şi îşi menţine personalitatea sa în planul astral după moarte, altfel nu se poate explica acest fenomen. Dar aceste fantome materializate care ne vorbeau despre viaţa lor pământească în care a trăit spiritul lor ne mai dovedesc că conştiinţa şi limbajul omului nu sunt determinate de activitatea creierului ci sunt atribute ale spiritului. Cu ce creier îşi aminteşte fantoma care apare instantaneu şi dispare brusc după şedinţa de materializare? Cele afirmate mai înainte sunt confirmate şi în cazul dedublărilor persoanei în timpul vieţii, când corpul astral şi spiritul omului se desprind de corpul fizic pe care îl lasă în transă, deci în stare de pierdere a conştiinţei şi călătorind la mari distanţe descriu prin vederea lor astrală obiecte, persoane şi peisajele aflate acolo.

Este cunoscut cazul fotografului de târg Edgar Cayce care a făcut peste 7000 de astfel de experienţe. Acesta deşi nu avea nici un fel de cunoştinţe medicale era solicitat să călătorească astral şi să consulte diverse persoane bolnave aflate la sute sau mii de kilometri distanţă. El făcea aceasta cu o precizie extraordinară. Deşi era în stare de transă, descria persoana bolnavă, locul unde se afla şi de ce boală suferea. Mai mult, el recomanda şi tratamentul respectiv spunând şi farmacia unde se găsesc medicamentele respective.

Într-un astfel de caz familia bolnavului a fost la farmacia recomandată de Edgar Cayce, în stare de transă, dar medicamentul respectiv nu l-a găsit. El a intrat din nou în transă şi a trimis familia la aceeaşi farmacie, precizând raftul pe care se afla medicamentul pe care farmacistul nu-l văzuse. Este cea

mai elocventă confirmare a faptului că conştiinţa omului nu este dată de creier, căci creierul lui Edgar Cayce era în stare de transă la mii de kilometri de locul unde se afla bolnavul pe care îl consulta.

Cunoştinţele medicale ale acestui medium sunt din cele mai mari pe care le-a avut omenirea. În planul astral al conştiinţei lui, se poate să le fi avut dintr-o altă viaţă când să fi fost medic sau în planul astral în care se găsea spiritul său, să se fi consultat cu spiritul unui medic mort aflat şi el în planul astral.

De altfel Edgar Cayce, afirma că inspiraţia îi vine din partea unui medic german mort pe nume Frich.

Aceste dedublări ale conştiinţei umane, apar şi în stare de veghe, nu numai în transă. În acest sens sunt citate două cazuri celebre.

Apolonius din Tiane, aflându-se la Efes, unde ţinea o conferinţă în grădinile care ţineau de xystes, deodată îşi întrerupe discursul şi uimit de spaimă începe să strige: „Loveşte tiranul, fiţi plini de curaj, efeseni, tiranul a fost ucis. Astăzi, ce zic? Astăzi? El a fost ucis chiar în clipa în care m-am întrerupt". În acel moment la Roma fusese asasinat împăratul Domiţian de către Clement. Cel de al doilea caz de dedublare a conştiinţei umane în stare de veghe pe care o puteau face iniţiaţii, îl întâlnim relatat în 1759, Swedenborg aflându-se la Göteburg într-o sâmbătă la sfârşitul lunii septembrie, seara la orele 18, spune în faţa anturajului său, că în clipa aceea la Stockholm a izbucnit un incendiu în Sudermalm şi focul se extinde asupra casei sale, apoi la orele 20, el spuse că focul s-a oprit la a treia poartă de casa sa. Swedenbourg văzuse cu vederea astrală exact, fenomenele petrecându-se aşa cum le descrisese ca localizare, ca început, ca durată şi ca sfârşit al incendiului.

Se cunoaşte faptul că la naşterea fiecărei persoane, un spirit aflat în planul astral, spirit al unei persoane moarte, se reîncarnează în noul născut. Acest spirit reîncarnat determină mai târziu conştiinţa omului respectiv şi personalitatea lui. Este posibil ca prin fenomenul de posedare un alt spirit al unui om mort să vină în corpul unui om şi să se substituie spiritului său iar persoana respectivă să se manifeste cu conştiinţa şi personalitatea spiritului intrus. Am să descriu în acest sens, un caz citat de doctorul Stevens, sub denumirea de minunea Watseka.

În 1864, o tânără numită Mary Roff din Watseka în statul Ilinois din SUA, a decedat în urma unei afecţiuni psihice. În timpul acesta, o vecină a ei, care se numea Lurancy Vennum avea vârsta de un an. După 13 ani de la moartea lui Roff, Lurancy s-a îmbolnăvit prezentând simptomele unei afecţiuni psihice numită manie. Fiind supusă hipnozei, ea a spus că este sub influenţa unor spirite malefice. Tot sub hipnoză i s-a cerut să caute un alt spirit bun care să o ocrotească. Ea a comunicat că a găsit un spirit bun care se numeşte Mary Roff, şi i-a cerut acestui spirit, ajutor. După revenirea din starea de hipnoză Venum Laurancy se comportă întocmai ca Mary Roff cu al cărui nume se şi recomandă. Ea s-a dus la familia Roff pe care a recunoscut-o şi chiar s-a mutat la această familie. Ea şi-a reamintit viaţa ei, de fapt a noului spirit ce o posedă, care se derulase cu mult înainte de naşterea sa. Această comportare s-a menţinut o perioadă de 3 luni. La data de 21 Mai 1879 Roff a spus familiei că Vennum se va întoarce, că vindecarea spiritului său a fost obţinută, iar ea va trebui să plece în lumea spiritelor şi într-adevăr a plecat, iar Vennum sănătoasă psihic s-a reîntors în corpul ei.

Această întâmplare confirmă faptul că spiritul-conştiinţă după moarte îşi păstrează individualitatea şi personalitatea, că este o entitate transcedentă ce se poate reîntoarce pentru o nouă viaţă pământească. Cum poate fi explicat acest fenomen din

punct de vedere materialist, doar în creierul lui Lurancy, nu era creierul lui Roff care să se manifeste prin amintirile acesteia?

Este clar că conştiinţa omului este dată de spiritul din om şi nu de creier, acesta este numai un instrument pe care îl foloseşte pentru exprimare.

Un alt caz de posedare care confirmă faptul că conştiinţa şi personalitatea omului sunt date de spirit şi nu de creier este cazul femeii Uttara Hadar care s-a născut în India la Naggur în anul 1941. Când aceasta ajunge la vârsta de 32 de ani, în mod brusc se prezintă cu o altă personalitate, care nu mai vorbeşte limba natală, ea vorbeşte acum foarte bine limba bengali pe care nu o cunoştea înainte de această schimbare de personalitate. Sub noua personalitate ea se recomandă Sharada, îmbrăcându-se ca o femeie bengaleză, nu-şi mai recunoaşte părinţii şi prietenii. Această schimbare de personalitate şi de conştiinţă, durează câteva săptămâni, după care revine la normal şi nu-şi mai aminteşte nimic din cele întâmplate sub noua ei personalitate. Comportamentul celor două persoane este total diferit. Când vorbea limba bengală nu mai cunoştea limbile în care ea vorbea curent, adică limbile engleză şi hindi, când se prezenta cu personalitate. Sharada povesteşte că atunci când avea 22 de ani, şi era însărcinată a fost muşcată de un şarpe şi a murit. Cercetându-se această afirmaţie, s-a constatat că acea personalitate Sharada trăise între anii 1840 şi 1862.

Părăsirea corpului fizic de către spiritul-conştiinţă în momentul morţii

Spiritul omului vine din cer şi se reîntoarce tot în cer, după moarte. Pe când spiritul-conştiinţă este nemuritor, corpul eteric şi corpul astral nu sunt nemuritoare. Corpul astral se schimbă în raport cu mediul astral prin care trece.

În preajma morţii, spiritul, prevede despărţirea de corpul fizic. El revede toată viaţa lui de spirit încarnat. Această panoramă

a vieţii o vede sub forma unor imagini, care se succed rapid şi în mod clar.

După eliberarea sa, spiritul se simte atras într-o mare lumină, spre familia spirituală care îi aparţine, acestea sunt spiritele sfinte şi curate. Spre deosebire de acestea spiritele oamenilor dominaţi de instinctele materiale, se trezesc după moarte, într-o stare de semiconştiinţă. Ele nu mai pot comunica căci numai au glas ca să strige, nici mâini să ne atingă, dar ele îşi amintesc de plăcerile materiale şi neputând să le mai obţină, suferă. În jurul lor totul este întuneric şi haos. Această stare se poate prelungi luni sau ani de zile. Această durată depinde de forţa instinctelor materiale pe care le avea omul în timpul vieţii. Dar încet, încet, spiritul îşi dă seama de noua sa stare. El începe o luptă crâncenă încercând să se despartă de atracţia pe care i-o face pământul şi încearcă să se insinueze spre planurile astrale superioare, spre zona care îi corespunde.

În drumul lui spre planurile astrale, spiritul este ajutat de alte spirite. Această perioadă a vieţii spiritului după moarte a fost cunoscută de marele iniţiat Moise, sub numele de HOREB. Orfeu o denumea EREB, iar religia creştină o numeşte Purgatoriu sau „Valea umbrelor morţii".

Iniţiaţii greci o identifică cu conul de umbră pe care pământul îl târăşte în spatele său, con de umbră care ajunge până la Lună şi din acest motiv îl denumesc ABISUL HECATEI.

Spiritele fac eforturi mari să ajungă în atmosfera spirituală a Lunii, dar pentru aceasta trebuie să lupte cu forţa vânturilor care le împinge din nou în atmosfera Pământului.

Pentru acest motiv Homer şi Virgiliu, care se deduce că erau mari iniţiaţi în ştiinţele oculte, le asemănau cu nişte vârtejuri de frunze sau roiuri de păsări, care se luptă cu furia unei furtuni.

Ajunse pe Lună, spiritele îşi reîmprospătează corpul astral, pe faţa Lunii întoarsă spre cer.

Luna are puterea de a magnetiza spiritul ce vine la reîncarnare şi de a-l demagnetiza pentru ascensiunea lui spre cer. Pentru a-şi putea continua călătoria, spiritul trebuie să se debaraseze de toate impurităţile lăsate de întruparea pământească.

Scăpat din atmosfera spirituală a Lunii, spiritul este cuprins de somn şi o stare de leşin, care îi dă o situaţie de desfătare. El este însoţit de spiritul său călăuză, care îl duce cu iuţeala gândului spre spaţiile cerului. Aici el vede formele luminoase ale altor spirite, care radiază gândirea, iubirea, dorinţa sau teama, într-o gamă de culori luminoase. Aici spiritul transparent apare în adevărata sa formă şi străluceşte în lumina adevărului pur, căci el şi-a regăsit fericirea. Acesta este Sufletul Universului, în care se simte prezenţa lui Dumnezeu. Aici spiritul nu mai întâmpină nici o rezistenţă pentru a iubi şi a trăi. În acest spaţiu astral cei ce se iubesc, se atrag, iar cei ce nu se iubesc, se resping.

Spiritele care ajung aici sunt preluate de alte spirite superioare care îi fac să înţeleagă marele „Poem al verbului ocult". În cealaltă lume, spiritul îşi păstrează individualitatea şi personalitatea. El păstrează numai amintirea faptelor sale bune din viaţa pământească, pe cele rele le uită, astfel spiritul îşi simte conştiinţa întoarsă, din afară, ea a trecut în interior.

Aici îşi dă seama că singurele lucruri reale şi de durată de pe pământ sunt manifestările frumuseţii, ale iubirii şi ale adevărului spiritual, căci, viaţa de dincolo nu cunoaşte decât acest adevăr.

În această stare spiritele pot să stea sute de ani, dar numai cele desăvârşite pot să rămână definitiv, acestea sunt spiritele ce cunosc lumea şi universul.

Celelalte spirite sunt trimise la reîncarnare pentru o nouă şcoală pământească, spre o evoluţie superioară spirituală. Când se apropie reîncarnarea, spiritul devine trist şi melancolic, dar o putere nestăpânită îl atrage din nou spre pământ deşi el simte o durere imensă că părăseşte starea de fericire cerească din viaţa divină. Cu cât puterea de atracţie spre pământ creşte, spiritul intră într-o stare de somnolenţă şi se trezeşte într-o atmosferă densă, el reîncepe ciclul naşterii şi al morţii. Călăuza spirituală care îl însoţeşte îi arată femeia care îi va deveni mamă. Ea are deci în uterul său un embrion uman dar acesta nu va trăi dacă nu vine spiritul să-l însufleţească.

Contopirea spiritului cu nou născutul face să se uite cunoştinţa vieţii sale divine, dar şi a altor vieţi pământeşti, anterioare, acestea rămân întipărite numai în adâncurile oculte ale subconştientului.

Legea încarnării şi a destupării este adevăratul înţeles al vieţii şi al morţii, căci naşterea pe pământ este o moarte spirituală, iar moartea, o înviere a spiritului, alternanţa acestor două, este indispensabilă pentru dezvoltarea spiritului.

Spiritul vine la reîncarnare în momentul când i se oferă condiţiile cele mai potrivite pentru îndeplinirea destinului ce şi-l alege sau i se impune, opţiunile şi deciziile pe care le ia înainte de reîncarnare, devin amintiri întipărite în conştiinţa sa astrală, dar în noua viaţă fizică, rămân necunoscute, fiind localizate la nivelul subconştientului. De la nivelul subconştientului acestea încearcă să coordoneze activitatea omului, călăuzindu-l în direcţia pe care şi-a propus-o, în ocaziile şi încercările cu care a fost de acord să le trăiască în această nouă viaţă.

Înaintea naşterii, sufletul se află sub forma unor relevaţii energetice de conştiinţă.

În ceea ce priveşte pătrunderea spiritului în corpul fizic al noului născut, ocultiştii sunt de mai multe păreri.

După unele opinii spiritul intră în interiorul corpului în orice moment situat între concepţie şi trei luni după naştere. După primele trei luni de viaţă în planul fizic, sufletul se leagă de corpul fizic şi rămân împreună până în momentul morţii. O altă părere este că sufletul se înglobează în corpul fizic o dată cu formarea sângelui adică din luna a treia, considerând că sângele este acela care întreţine viaţa. Alţii consideră că spiritul pătrunde în corpul copilului în momentul apariţiei primelor mişcări fetale, adică în luna V a vieţii intrauterine.

O altă concepţie, consideră că spiritul se află în preajma mamei viitorului copil, încă din momentul concepţiei dar el se află în jurul pântecelui mamei, de unde coordonează formarea şi dezvoltarea copilului. El pătrunde în interiorul corpului acestuia în momentul expulziei, adică o dată cu naşterea.

O dată cu întruparea lui, îşi pierde cunoştinţele acumulate în alte vieţi, adică conştiinţa lui cosmică, care rămâne cantonată la nivelul subconştientului, neputând fi folosite drept călăuză conştientă în noua viaţă. Această restricţie constituie ceea ce se numeşte „Vălul conştiinţei". Această conştiinţă interioară formează Eul nostru cu care ne putem consulta în momentele de meditaţie profundă, ea ne poate ajuta în timpul vieţii prin inspiraţie şi intuiţie.

Meditaţia profundă ne permite să conştientizăm energiile Eului interior.

Spiritul îmbrăcat în haina pământească a corpului fizic se adaptează energiilor fizice care îi permit existenţa într-un mediu fizic. Aceasta pentru achitarea Karmei şi echilibrarea acesteia făcând ca sufletul să treacă pe nivele din ce în ce mai ridicate de conştiinţă, pentru obţinerea înţelepciunii spirituale şi atingerea iluminării.

Conştiinţa umană şi spiritismul

Persistenţa conştiinţei omului după moarte, a putut fi dovedită prin comunicările obţinute în şedinţele de spiritism.

Aceste şedinţe au fost ţinute de oamenii de ştiinţă a căror probitate nu poate fi pusă la îndoială. Printre acestea putem cita pe Thomas Edison, marele inventator american care a lucrat cu mediumul Bert Reese, William Crockes, preşedintele Academiei de Ştiinţe Britanice, descoperitorul Thaliumului şi a radiaţiilor cosmice care a avut ca mediumuri pe D.D. Home, Kate For şi Florence Cook reuşind chiar materializări totale de fantome, care au putut fi fotografiate. Mai amintim pe prof. Galvani, Faraday, Mendeleev, soţii Curie, Charles, Richet, laureat al premiului Nobel pentru medicină care a avut ca medium pe Eusapia Palladino, Lord Rayleigh laureat al premiului Nobel, descoperitor al Argonului, H.H. Price profesor de filozofie la Oxford, profesor Cezare Lombroso, profesor G.N. Tireel care

împreună cu Marconi au descoperit radioul, astronomul Camille Flamarion, şi lista ar putea continua cu părintele ciberneticii Norbert Wiener, profesorul Bechiterev care a lucrat cu mediumul Nina Kulachina.

În Brazilia profesorii Newton Bochard şi Rubens Romanelli având ca medium pe Francesco Lins Peisato au reuşit materializări de fantome, obţinând mulaje ale acestora.

Toţi aceştia au obţinut comunicări de la spiritele din spaţiu care atestă continuitatea conştiinţei umane după moarte. Toate aceste entităţi afirmă că aparţin unor foşti oameni decedaţi.

Aceste fapte nu contravin religiei, din contra există o complementaritate a acesteia.

Aceste comunicări spiritiste confirmă faptul că conştiinţa omului, de-a lungul nenumăratelor sale reîncarnări, are o evoluţie ascendentă din punctul de vedere al spiritului.

Punerea în acţiune a unui creion lăsat liber pe o coală de hârtie, care este pus singur în mişcare şi care scrie destul de repede fraze inteligente şi discursuri întregi dictate de conştiinţa unor spirite aflate în lumea astrală, care ne descriu evenimente şi fenomene ale oamenilor înainte de moarte, dovedesc cu prisosinţă că această conştiinţă umană, nu este determinată de elementul material al creierului. Toate acestea în prezenţa unor oameni dotaţi cu facultăţi mediumnice. De multe ori aceste scrieri sunt făcute în limbi străine necunoscute de medium şi cu scriere total diferită de cea a mediumului.

De multe ori întrebările erau puse în gând, nu cu voce tare. Toate aceste scrieri se semnează la sfârşit ca spirit al unei persoane decedate. Identificarea spiritelor se sprijină pe caracterul scrisului, căci scrisul mediumului se schimbă cu cel al Spiritului evocat care este exact de fiecare dată pentru acelaşi spirit, fiind individual ca şi la oamenii în viaţă. În cazul unor persoane recent decedate scrisul este exact cu al acesteia.

În conştiinţa cosmică a spiritului se păstrează ideile, gândurile, părerile şi maniile pe care le-a avut omul în timpul vieţii. Limbajul folosit este în concordanţă cu caracterul spiritului omului decedat. Spiritele evoluate se exprimă diferit faţă

de cele mai puţin evoluate, s-au putut obţine comunicări spiritiste de la spirite superioare cum ar fi Socrate, Platon, Fenelon, Franklin, Swendenborg, Saint Augustin, Saint Jean Evanghelistul, Sfântul Mina şi alţii.

Evoluţia conştiinţei umane de-a lungul istoriei

Datorită păcatului originar, Monada spirituală a plecat din lumea astrală a spiritelor pe pământ, în lumea materială. Această evoluţie în materie a spiritului are loc pe parcursul a şapte perioade lungi de timp, despărţite una de alta de mari cataclisme planetare, fiecare cataclism planetar aducând o nouă rasă umană. În primele trei perioade de evoluţie, spiritul este strâns legat de materie şi dominat de aceasta, astfel că el îşi pierde amintirea originii sale divine, omul fiind dominat de instinctele materiei.

Din punctul de vedere al conştiinţei umane ca atribut spiritual şi aceasta cunoaşte o lungă perioadă de timp, de limitare a gândirii filozofice, privind crearea omului pe pământ şi scopul acestei creaţii. Evoluţia conştiinţei umane, a mers, paralel cu apariţia şi dezvoltarea raselor umane.

Aflându-se în a patra perioadă de evoluţie a pământului până acum, au apărut patru rase umane: roşie, neagră, galbenă şi albă. Apariţia rasei albe, a condus la o trezire spirituală din întunecimea încătuşării materiei, astfel că omenirea a început să răspundă la întrebările majore ale enigmei vieţii şi morţii.

Din sânul acestei rase albe, se vor naşte oameni al căror spirit se trezeşte şi percepe chemarea originii sale, care îl îndeamnă să se redreseze şi să se reorienteze spre originea lui divină.

Aceasta este perioada când spiritualismul se echilibrează cu materialismul, aceasta este perioada antichităţii, care se întinde pe o perioadă de 7-8.000 de ani, perioada în care se dezvoltă conştiinţa lui Zoroastru, în Persia, conştiinţa Indiei antice al lui Krisna, cea greacă a lui Orfeu, Pitagora şi Platon, cea egipteană a lui Hermes, cea ebraică a lui Moise, care culminează cu Iisus Hristos.

Acestea percep iluzia vieţii pământeşti şi veşnicia vieţii spiritului. Ei încearcă să reorienteze conştiinţa umană spre această entitate transcendentă şi nemuritoare a sufletului uman. În această perioadă există Templele de iniţiere ale misterelor antice, în care se dă răspunsul creaţiei şi scopului omului pe pământ. Este perioada când apar marile religii monoteiste. Marii iniţiaţi amintiţi în diversele civilizaţii percep lumea de dincolo, paralelă cu a noastră, în care se află spiritele oamenilor morţi şi spiritele divine. Ei constată că fiinţa umană este ternară în alcătuirea ei, fiind formată din corpul fizic, sufletul şi spiritul, iar dintre acestea numai spiritul este de provenienţă divină, nemuritor şi transcendent.

Conştiinţa omului va creşte în spiritualitate în următoarele perioade de dezvoltare a pământului, căci monada spirituală va termina ciclul evoluţiilor sale pământeşti, evoluţiei sale în materie şi se va reîntoarce definitiv în conştiinţa cosmică acolo de unde a plecat.

Doctrina misterelor din antichitate, este izvorul civilizaţiei umane, ea a creat marile religii, atât ariene cât şi semite. În ascensiunea sa spiritul trebuie să se debaraseze de imperfecţiunile pe care le-a creat materia.

Dacă din punctul de vedere materialist, cauza şi scopul vieţii rămân pentru totdeauna de nepătruns minţii omeneşti, adevărul despre existenţa noastră se află în noi înşine, în viaţa anterioară a sufletului nostru, care este unica realitate divină şi cheia universului.

Spiritul părăseşte corpul fizic, o dată cu moartea acestuia. Când moartea survine în mod natural prin îmbătrânire, separarea spiritului se face în mod lent. El părăseşte corpul înaintea corpului eteric. Acesta se desprinde de corp în mod gradat, cu o încetineală care diferă de la individ la individ. La unii se face în mod subit, la cei ce în viaţă, sunt mult legaţi de dorinţele materiale; această detaşare se face în câteva zile, alteori săptămâni sau luni, cu cât spiritul în viaţă s-a identificat cu materia, cu atât mai mult suferă în separarea sa.

De semnalat că de multe ori, în agonie spiritul a părăsit deja corpul, deşi acesta devine inconştient în acest moment, omului îi mai rămâne un suflu de viaţă, atâta timp cît inima continuă să bată.

De multe ori, omul simte cum se desfac legăturile spiritului şi corpul astral, de corpul fizic şi conştientizează apropierea morţii. Nu sunt puţini aceia care înainte de moarte, afirmă că simt că vor muri.

Imediat după moarte, spiritul îşi vede două corpuri, unul fizic lăsat pe pământ şi altul eteric, o dublură a sa, care se află desprins de primul. Din această cauză nu realizează încă moartea corpului fizic, în continuare însă constatând că cu mâinile sale eterice nu poate face nimic în plan fizic şi că deşi se adresează persoanelor din familie, el nu este auzit, îşi dă seama că a murit. După desprindere spiritul este ajutat în călătoria astrală de spiritele rudelor moarte aflate în spaţiul astral. Totuşi după moarte spiritul se află într-o stare de confuzie care este variabilă, de la câteva ore, la câţiva ani, în funcţie de puritatea lor; această confuzie este frecventă în morţile subite şi ea va dispare după separarea completă a perispiritului, adică a corpului astral, atunci spiritul se recunoaşte şi înţelege că nu mai face parte dintre pământeni.

În moartea lentă, desprinderea spiritului de corpul fizic se face prin ajutorul unor spirite ce se comportă ca adevăraţi medici cereşti, care fac demagnetizarea şi de electrizarea corpului. Aceştia desfac legăturile corpului eteric şi astral de fiecare celulă a corpului, aceşti medici cereşti fiind trimişi de spiritele angelice. Imediat după moarte, spiritul îşi vede toată viaţa sa pământească, sub formă de imagini, întocmai cum se vede un film sau o video casetă.

Când tot perispiritul s-a degajat din corp, atunci această masă fluidică se deschide şi ia forma corpului fizic, asemănătoare cu a celui ce moare. Când cordonul se rupe – în popor există o zicală „S-a rupt firul" – spiritul îşi ia zborul spre planurile subtile ale spaţiului astral.

Înainte de această totală desprindere de corpul astral care este în parte detaşat, omul îi vede la distanţă pe cei ce se află în alte camere ale locuinţei sale dar şi alte spirite din spaţiu care vin în întâmpinarea lui, cu care are convorbiri pe care cei de faţă le etichetează halucinaţii, el le vede ca pe nişte fiinţe fluidice în care îşi recunoaşte părinţii sau alte rude moarte.

După ce spiritul ajunge în planul astral, el se desparte de corpul astral şi de corpul eteric şi îmbracă alte haine pentru a putea călători spre spaţiile mai eterate ale astralului. Imediat după moarte spiritul se găseşte în conul de umbră al pământului care se întinde până la Lună, din această cauză se ard lumânările morţilor, considerând că sunt lipsiţi de lumină.

Pe lună spiritul este demagnetizat, iar pe faţa Lunii întoarse spre cer, el îmbracă alte haine astrale pentru continuarea călătoriei sale. Corpul astral şi eteric lăsat în atmosfera pământului rămâne alături de corpurile astrale ale animalelor moarte şi acestea constituie „elementalii" pe care îi folosesc cei ce fac magie neagră, la materializări satanice.

Omul merge după moartea sa în locul pe care el şi l-a pregătit prin viaţa pământeană.

În lumea spiritelor se găsesc toate gândurile oamenilor pământeni, iar spiritele din spaţiul astral comunică între ele tot prin intermediul gândului. Prin forţa creatoare a gândului spiritele îşi construiesc în imagini tot ceea ce gândesc.

Confirmarea faptului că gândurile se transmit de fapt prin imagini a putut fi dovedită prin fotografierea imaginilor gândurilor bolnavilor mintali, care au halucinaţii. Atunci când spunem că în lumea spiritelor se comunică prin imagine creată prin gândire – s-a putut dovedi în viaţa pământească.

Aşadar gândirea este totul în viaţa spiritului după moarte iar prin gândire şi cu voinţă îşi creează toate lucrurile de care are nevoie.

Tot prin gând spiritele influenţează telepatic oamenii carnali, gândul fiind interceptat de subconştientul omului care determină la rândul lui modificări ale conştiinţei.

Conştiinţa spirituală
Judecata sufletului după moarte

Faptele şi gândurile omului din timpul vieţii rămân întipărite în conştiinţa spiritului sub formă de imagini. Aceste imagini ale vieţii lui sunt derulate pentru judecata spiritului. La vizionarea vieţii lui pământeşti se află spiritul lui, împreună cu spiritele angelice pe de o parte şi de spirite rele, satanice pe de altă parte.

Faptele bune şi cele rele nu pot fi ascunse sub nici o formă, căci în conştiinţa spiritului acestea sunt înregistrate sub formă de imagini şi nu se pot şterge. Acest fapt îl constatăm şi în regresia în timp a omului carnal sub hipnoză, când acesta îşi descrie cu lux de amănunte faptele din viaţa actuală, uitate, sau din alte vieţi anterioare. Aceste date sunt relatate sub formă de imagini, omul şi le descrie ca şi când el se priveşte pe sine de la distanţă.

După judecată spiritul este trimis în planul astral corespunzător gradului său evolutiv, de unde este trimis la reîncarnare, atunci când spiritele angelice hotărăsc aceasta.

Judecata conştiinţei spirituale în concepţia Religiei Creştine

În concepţia religiei creştine sufletul după ce părăseşte trupul la moarte, timp de trei zile stă în atmosfera pământului, vizitând locul unde a făcut fapte bune şi trupul său lipsit de viaţă. A treia zi, după ce se înmormântează mortul, sufletul se prezintă în faţa lui Dumnezeu, de unde este condus de îngeri în Rai. Această vizită în Rai se face timp de 6 zile.

În a 9-a zi după despărţirea de trup, sufletul urcă din nou în faţa lui Dumnezeu, după care acesta îl trimite să viziteze Iadul.

După 40 de zile de la moarte, sufletul urcă pentru a treia oară în faţa lui Dumnezeu, când are loc judecata particulară.

În urma acestei judecăţi este hotărât locul unde este trimis sufletul.

De semnalat că putrefacţia corpului începe în a 9-a zi după moarte, în afara inimii care rămâne intactă, ea descompunându-se în a 40-a zi după moarte.

Judecata sufletului se face trecând succesiv prin 24 de tribunale, numite vămi cereşti.

Judecata sufletului se face în faţa lui Iisus Hristos, de faţă aflându-se spirite bune, angelice şi spirite rele, satanice.

Iată care sunt cele 24 de vămi ale văzduhului:

la prima vamă se judecă păcatele săvârşite prin cuvânt;

la a doua vamă se judecă păcatele săvârşite prin minciună;

la a treia vamă se judecă păcatele săvârşite prin calomnie;

la a patra vamă se judecă păcatele săvârşite prin lăcomie;

la a cincia vamă se judecă păcatele săvârşite prin lenevie;

la a şasea vamă se judecă păcatele săvârşite prin furt;

la a şaptea vamă se judecă păcatele săvârşite prin avariţie şi iubire de argint;

la a opta vamă se judecă păcatele săvârşite prin cămătărie;

la a zecea vamă se judecă păcatele săvârşite prin mândrie şi ambiţie;

la a 12-a vamă, se judecă păcatele săvârşite prin mânie;

la a 13-a vamă, se judecă păcatele săvârşite prin răzbunări;

la a 14-a vamă, se judecă păcatele săvârşite prin ucidere;

la a 15-a vamă, se judecă păcatele săvârşite prin magie, vrăjitorie, farmece şi spiritism;

la a 16-a vamă, se judecă păcatele săvârşite prin necurăţire, dorinţe necurate şi iubiri pasionale neunite prin căsătorie legitimă, adulterul;

la a 17-a vamă, se judecă păcatele săvârşite prin sodomie;

la a 18-a vamă, se judecă păcatele săvârşite prin incest;

la a 19-a vamă, se judecă păcatele săvârşite prin erezie, falselor raţionamente asupra religiei, hulirea şi blasfemia;

la a 20-a vamă, se judecă păcatele săvârşite prin nemilostiviri şi cruzimi;

la a 21-a vamă, se judecă păcatele săvârşite prin slujiri de idoli;

la a 22-a vamă, se judecă păcatele săvârşite prin sulemeniri şi sluţirii feţelor;

la a 23-a vamă, se judecă păcatele săvârşite prin fumat;

la a 24-a vamă, se judecă păcatele săvârşite prin simonie şi cumpărare cu bani a treptelor ierarhice preoţeşti.

Trecerea prin aceste vămi, are loc în a 3-a zi după moarte. Poporul mai numeşte aceste vămi, punţi. Atunci când mortul este condus spre înmormântare pe drumul pe care îl parcurge carul mortuar, se aşază aceste punţi, cu aşternuturi, pânză, un vas cu vin, pâine şi lumânări, peste care trebuie să treacă coşciugul şi cer preotului să citească 24 de evanghelii, ectenii şi blagoslovenii pentru uşurarea sufletului celui mort şi trecerea lui mai uşoară peste aceste 24 de vămi.

Sufletele care nu s-au făcut vinovate de păcatele celor 24 de vămi acelea nu vor fi oprite la toate acestea, iar pruncii, cuvioşii, martirii şi alţii care n-au păcătuit de loc, nu se vor opri la nici o vamă.

Judecata particulară în concepţia religiei creştine, se face de însuşi Iisus Hristos. Pentru aceasta El are de faţă pe de o parte spiritele angelice, iar pe de altă parte de spiritele satanice; primele arată faptele bune ale omului pământean, iar cele satanice, arată faptele şi gândurile lui rele. Toate aceste fapte se prezintă în faţa acestei instanţe prin imaginile vieţii care se derulează în faţa lor.

Dacă predomină faptele bune, sufletul omului este dus în Rai, iar dacă predomină cele rele, este condus în Iad (Luca XVI-22). Că această judecată are loc imediat după moarte, vedem şi din cuvintele lui Iisus Hristos către tâlharul de pe cruce. „Astăzi vei fi împreună cu mine în rai" (Luca XXII-43), iar apostolul Pavel spune cuvintele „Rânduit este oamenilor o dată să moară, iar după aceia judecată" (Evrei IX-27).

Despre judecata particulară a sufletului, vorbeşte şi Tertulian care spune că „Sufletul păcătosului după moarte, cel dintâi trebuie să încerce judecata lui Dumnezeu". Faptul că judecata

particulară o face Iisus Hristos şi nu Dumnezeu, este scrisă de Ioan (X-22) care spune „Tatăl nu judecă pe nimeni, ci toată judecata a dat-o fiului".

Judecata spiritului în concepţia Egiptului antic

În Egiptul Antic, ca şi în Grecia antică au existat cele mai importante temple de iniţiere. Aceasta se explică prin faptul că în acea perioadă s-au reîncarnat în aceste regiuni geografice mari spirite plecate din planurile superioare ale astralului care luaseră contact cu cele mai înalte spirite divine. Este suficient să amintim că în această perioadă s-a construit Marea Piramidă şi Sfinxul din Giseh, ale căror mistere nu au fost descifrate încă.

Egiptenii cunoşteau alcătuirea fiinţei umane, din punct de vedere ocult. Ei cunoşteau că spiritul eliberat de trup se înalţă spre planul astral şi devine nemuritor. Această concepţie despre viaţă şi moarte o găsim bine expusă de Empedpcles. După moarte, entitatea veşnică şi nemuritoare din om, se desprinde de corpul fizic şi se prezintă pentru judecată în faţa lui ISIRIS, care în concepţia religioasă a Egiptului antic, reprezintă Spiritul Suprem. Acesta era asistat de 42 de judecători şi dacă considerăm că spiritul mortului şi-a mărturisit păcatele şi nu este considerat vinovat, el va trece în împărăţia lui OSIRIS, fiind considerat un spirit desăvârşit. Ei considerau că spiritul omului este o părticică din OSIRIS, aşa cum religia creştină consideră că spiritul este Scânteia Dumnezeiască în om, dar pentru ca spiritul omului să pătrundă în împărăţia lui OSIRIS, omul pământean trebuie să aibă o viaţă desăvârşită.

Şi ei ştiau că spiritul plecat din divinitate este învăluit prin puterea naturii pământeşti. Această natură pământească a oamenilor, trebuie să se descompună în mormânt pentru ca natura superioară a spiritului să se poate elibera. În templele de ini-

ţiere din Egiptul Antic se urmărea tocmai acest aspect, eliberarea spiritului de corpul fizic în timpul vieţii omului.

Conform doctrinei oculte egiptene, judecata sufletului după moarte se făcea prin cântărirea inimii. Aceasta avea ca suport, ideea că în inimă este cantonat sufletul în timpul vieţii.

Modificările conştiinţei umane sub acţiunea drogurilor

Conştiinţa omului este văzută de Williamm James, ca pe un curent continuu, un fel de monolog interior, totdeauna prezent în mintea omului. După concepţia lui, în conştiinţă sunt implicaţi doi factori: informaţia senzorială, pe care o primim prin organele de simţ şi emoţiile interioare care determină modificări în conştiinţă.

Dacă se suprimă informaţia senzorială apar în conştiinţă, două efecte diferite, fie o stare cu un nivel mai adânc de conştiinţă, aşa cum se întâmplă în meditaţie, când conştiinţa omului poate ascede în conştiinţa cosmică, fie o stare opusă, de pierdere totală a personalităţii, cu apariţia de halucinaţii şi tulburări marcate ale acesteia.

Conştiinţa spirituală suferă modificări marcate, sub acţiunea drogurilor. Aceste droguri, pentru că acţionează asupra psihicului se numesc droguri psihogene.

1. Nicotina – drogul activ din ţigări şi tutun, blochează mesajele nervoase la nivelul plăcii terminale motorii, astfel că mesajul de la creier spre muşchi, ajunge doar parţial. Nicotina duce la o stare de letargie şi de creştere a gradului de oboseală.

2. Alcoolul, este un sedativ, acţionând prin inhibarea receptorilor de noradrenalină din creier. Se produce o somnolenţă şi o scădere a vitezei de reacţie la informaţia senzorială primită. Este un drog amnestic.

Sub influenţa alcoolului, omul uită de grijile reale. Consumul constant de alcool, toceşte memoria, alcoolul modifică

conştiinţa prin distrugerea capacităţii de judecată, el inhibă judecata critică.

De semnalat faptul că dacă un om în stare de ebrietate face o acţiune, el o uită în stare de trezire, dar şi-o reaminteşte dacă se îmbată din nou, dând dovada că există două conştiinţe distincte la aceeaşi persoană, una în stare de trezire şi alta în stare de beţie.

3. Cofeina, acţionează direct asupra sistemului nervos central, mărind nivelul alertei autonome. Utilizarea masivă şi prelungită poate produce un efect epuizant, poate produce un somn agitat sau insomnie, nervozitate, iritabilitate şi anxietate.

4. Excitantele de tipul amfetaminelor sunt excitante puternice, ele duc la prelungirea rezistenţei şi atenţiei, conduc un sentiment de încredere socială. Un consum prelungit, duce la o slăbire fizică şi la tulburări psihologice.

5. Cocaina este un excitant, ea dă o senzaţie de euforie şi o creştere a energiei, dar un consum prelungit duce la o slăbire fizică, nervoasă şi o distorsionare a imaginii asupra realităţii.

6. Sedativele de tipul diazepamului şi clorpromazinei, sting activitatea sistemului nervos autonom, producând calmarea. Acestea pot produce un somn adânc sau chiar inconştienţă.

7. Narcoticele produc somnul şi inconştienţă. Morfina şi heroina sunt cele mai puternice, ele produc o stare de euforie când sunt consumate prima dată, o senzaţie de fericire şi bunăstare, care încurajează persoana să le consume din nou, ducând la dependenţă, apare apoi o obişnuinţă fizică, fiind necesare doze din ce în ce mai mari.

8. Halucinogenele, produc modificări directe ale stării de conştiinţă, cauzând halucinaţii sau amplificări ale percepţiei senzoriale. Mescalina, Psilocibina şi LSD (dietilamida acidului lizergic) au o structură chimică similară cu cea a neurotransmiţătorului natural numit serotonină.

Acestea produc modificări importante de conştiinţă prin detaşarea corpului astral şi a spiritului care trăiesc în această situaţie, o experienţă astrală, cu viziuni ale lumii, aflate în planul astral, care îi conferă o stare de fericire spirituală.

Spiritualitatea omului va creşte atunci când el va începe să nu mai fie atras de plăcerile materiei şi îşi va căuta fericirea în trăirea spirituală a Eului său, fiind călăuzit în efemera lui viaţă pământească de cerinţele moralei divine, care ar putea fi sintetizate astfel; să se teamă de numele lui Dumnezeu, să judece toate faptele cu dreptate, nu de dragul recompensei, să dea o haină celor goi şi pâine celor flămânzi, să aibe milă de orfani şi văduve, să caute adevărul, să aibe dragoste şi blândeţe în inimă, astfel conştiinţa spirituală se va înălţa treaptă cu treaptă pe calea dezvoltării şi ascensiunii în forţa sufletului va avea o influenţă cu mult mai mare asupra trupului omului.

Prin spiritualizarea sa, omul îşi va schimba destinul, îşi va echilibra Karma şi îşi va întrerupe ciclul reîncarnărilor.

Spiritul va domina materia, putând-o asocia, realcătui şi urca după cum doreşte. Acest stadiu de dezvoltare, va fi atunci când intuiţia-instinct se va dezvolta în egală măsură cu inteligenţa.

Conştiinţa spirituală îşi va dezvolta darurile intuitiv-oculte şi magice căci în spirit, intuiţie şi instinct se află evoluţia omenirii. Se va produce un triumf al spiritului asupra materiei.

Atributele omului spiritualizat sunt: iubirea, altruismul, mila, jertfa şi abnegaţia de sine.

Stadiul evoluat al conştiinţei spirituale Upansky o numeşte conştiinţa obiectivă prin care putem cunoaşte adevărul deplin despre orice, putem studia lucrurile în ele însele, şi lumea aşa cum este ea.

Acelaşi autor, având drept criteriu tot conştiinţa, împarte oamenii astfel:

1. omul fizic, este omul în care centrul motor şi cel instinctiv domină intelectualul şi emoţionalul;

2. omul emoţional, este omul în care centrul emoţional este predominant faţă de centrele intelectuale motor şi instinctiv;

3. omul intelectual, este omul în care centrul intelectual predomină faţă de cel emoţional, motor şi instinctiv.

Numai aceste prime trei categorii sunt întâlnite în omul obişnuit.

4. În afară de aceste categorii există şi alte categorii superioare dar acestea se obţin numai prin autocunoaştere, astfel este conştiinţa în care funcţiile şi centru omului sunt mult mai echilibrate.

5. O conştiinţă imediat superioară este conştiinţa de sine, el se deosebeşte de omul obişnuit, deoarece în el deja funcţionează unul din centri superiori şi are multe funcţii şi puteri pe care oamenii citaţi mai înainte nu le au.

6. O conştiinţă a spiritului superioară este conştiinţa obiectivă. El are mult mai multe posibilităţi şi puteri, dincolo de capacitatea de înţelegere a unui om obişnuit.

7. O ultimă evoluţie a conştiinţei spirituale, este cea în care omul are un Eu permanent şi o voinţă liberă. El îşi poate controla toate stările de conştiinţă şi nu mai poate pierde nimic din ceea ce a dobândit.

Fiecărei din aceste conştiinţe spirituale, din punct de vedere al credinţelor religioase, îi corespunde un anumit concept religios. Astfel primei categorii îi corespund toate formele de fetişism, celei de a doua categorii îi corespunde o religie emoţională, aici găsim cele mai primitive forme de intoleranţă şi persecuţie. Conştiinţei spirituale nr. 3 îi corespunde o religie teoretică scolastică, plină de argumente privind cuvintele, formele şi ritualurile. Conştiinţei spirituale nr. 4 îi corespunde religia omului ce depune eforturi pentru autodezvoltare, celui de al 5-lea îi corespunde religia unui om care a atins unitatea să poată să cunoască multe lucruri pe care ceilalţi oameni nu pot nici să le vadă, nici să le cunoască.

Ultimele două categorii, le corespunde o religie pe care omul pământean încă nu a atins-o.

Personalitatea omului atribut al spiritului

Fiecare om are o personalitate unică care este compusă dintr-o mulţime de caracteristici diferite, care rămân stabile o perioadă mare de timp.

Freud consideră că personalitatea umană este compusă din trei: sinele, eul şi supraeul.

Sinele se manifestă numai pe baza principiilor plăcerii, el conţine pulsiunile şi instinctele.

Eul, se manifestă pe principiul realităţii şi încearcă să satisfacă solicitările sinelui, în raport cu realitatea.

Supraeul este ca un părinte interior, care indică omului ce ar trebui şi ce nu ar trebui să facă, conţinând toate ideile, datoriile şi responsabilităţile individului ca parte a atribuţiilor sociale.

Sinele şi supraeul se află în inconştient.

Freud explica originile personalităţii prin conceptul de libido pe care l-a considerat o energie vitală generală motivantă şi el considera libidoul de natură esenţialmente sexuală. Critica care i-a fost adusă a fost aceia că dacă se poate explica aproape orice după consumarea evenimentelor, nu se poate folosi pentru a prezice ce se poate întâmpla. O altă critică adusă teoriei lui Freud, este că subiecţii studiaţi de el, au fost numai femei şi acestea de condiţie medie.

După Eysenck, există trei dimensiuni esenţiale ale personalităţii, acestea sunt: EXTRAVERSIUNEA, NEVROZISMUL şi PSIHOZA şi alţi factori secundari ca: dinamismul, sociabilitatea, disponibilitatea de asumare a riscurilor, impulsivitatea, expresivitatea, chibzuinţa şi responsabilitatea, respectul de sine, bucuria, teama, obsesivitatea, autonomia, ipohondria şi vinovăţia.

Un rol important în determinarea personalităţii îl are formaţiunea reticulară activatoare ascendentă din trunchiul cerebral, care se comportă ca un comutator, ce închide sau deschide transmiterea mesajelor interne către scoarţă.

Baza biologică a nevrozei după Eysenck ar fi determinată de sistemul limbic din creier, care determină modalităţi diferite de funcţionare a sistemului nervos autonom faţă de evenimentele stresante.

Psihoza, după acelaşi autor a fost determinată de cantitatea de hormoni androgeni pe care îi produce organismul.

Modelul de personalitate al lui Eysenck.

I. Personalitatea colerică:	activ
	optimist
	impulsiv
	schimbător
	agresiv
	vioi
	extrem de sensibil
II. Personalitatea melancolică:	capricios
	neliniştit
	rigid
	sobru
	pesimist
	rezervat
	nesociabil
	tăcut
III. Personalitatea flegmatică:	calm
	echilibrat
	sigur
	controlat
	paşnic
	gânditor
	grijuliu
	pasiv
IV. Personalitatea sanghină:	sociabil
	prietenos
	flecar
	sensibil
	nonşalant
	energic

lipsit de griji
autoritar

Factori de personalitate după teoria CATTELL:

rezervat; sigur de sine;
mai puţin inteligent; conservator;
sentimental, dependent de grup
docil necontrolat,
serios relaxat,
expeditiv,
timid,
dur,
încrezător,
practic,
direct.

sau **factori de personalitate opuşi acestora adică:**

sociabil-anxios
inteligent-îngrijorat
stabil emoţional-autonom
autoritar-controlat
nonşalant-încordat
conştiincios
aventuros
sensibil
suspicios fantezist
viclean

Aceşti factori esenţiali de personalitate care influenţează comportamentul individului, **sunt factori spirituali**.

Spiritele ce sunt trimise spre reîncarnare sunt diferite, faţă de altele, căci nu toate au acelaşi capital de cunoştinţe acumulate, unele au un număr redus de vieţi anterioare, altele un număr mai mare, unele sunt evoluate, altele mai puţin evoluate. În afară de acest capitol spiritual acumulat prin experienţele vieţilor anterioare un rol important în formarea personalităţii umane, îl au radiaţiile astrale ale sistemului nostru solar şi al constelaţiilor astrale ce formează cercul zodiacal.

Continuarea conştiinţei spirituale după moarte, dovedită prin spiritism

Persistenţa conştiinţei spirituale după moartea corpului fizic se poate dovedi şi prin comunicările spiritului lui Frederick Myers. Acesta în timpul vieţii a susţinut ideea continuării vieţii spiritului după moarte şi a scris chiar o carte care tratează această temă „Personalitatea umană şi supravieţuirea ei". După moarte acesta a transmis mai multor mediumi, în scriere automată aflaţi la distanţă unul de altul, comunicări sub formă de mesaje fragmentate, care numai după ce au putut fi puse cap la cap, li s-a desluşit înţelesul.

El a transmis mesajele în acest fel, pentru a nu se încrimina acţiunea oamenilor în mod telepatic mediumilor.

Acest spirit a transmis mesaje timp de 30 de ani, astfel putându-se scrie peste 2000 de pagini de scriere automată. Cele mai multe comunicări au fost făcute prin mediumul Geraldine Commings. El a descris 7 trepte de existenţă ale conştiinţei spiritului în lumea astrală.

Prima treaptă este descrisă ca fiind imediat după moarte când are loc desprinderea spiritului şi corpului astral de corpul fizic, a doua treaptă urmează primei şi a fost numită de acesta treaptă intermediară.

Celelalte trepte sunt denumite de el sfera iluziei, sfera culorii, sfera de flăcări, sfera lumii şi eternitatea. Ultimele 2 sfere sunt în imediata apropiere a sferei creaţiei.

Desprinderea conştiinţei spiritului în stare de somn

Se ştie că în somn, spiritul omului, învelit în perispirit, părăseşte corpul fizic şi călătoreşte în lumea spiritelor. Persistenţa

personalităţii conştiinţei individului în stare de somn a fost dovedită de yoghinul Swami Rama, acesta aflându-se în somn profund când electroencefalograma nu mai înregistra nici o activitate mintală, după ce a fost trezit din somn, a relatat toate discuţiile purtate între oamenii ce se aflau în laboratorul de cercetări ştiinţifice de la Institutul Menninger din America.

Amintirea convorbirilor dintre ei, era mai bună decât a oricăruia dintre aceştia. Aceasta dovedeşte persistenţa conştiinţei omului în stare de spirit liber, aflat în starea de somn.

Descoperirea vieţilor trecute

Conştiinţa spirituală a omului în viaţă, este o verigă din lanţul conştiinţei sale spirituale cosmice. Acest lanţ este format din vieţile trecute pe care le-a avut omul de-a lungul tuturor existenţelor sale pământeşti. În conştiinţa cosmică a omului sunt întipărite toate amintirile vieţilor sale, toate suferinţele şi toate împlinirile, toate faptele bune şi rele săvârşite.

Actuala viaţă pământească a spiritului are scopul să achite Karma din ultima noastră viaţă şi să echilibreze prin fapte conforme cu morala divină.

Deşi în subconştientul omului se află prezentă conştiinţa lui cosmică, ea nu este cunoscută de om în viaţa lui pământească, aceasta nu este conştientizată pentru a-i lăsa omului o libertate de acţiune deplină fără resentimente şi remuşcări, fără a fi obsedat în permanenţă de mustrarea de conştiinţă pentru anumite fapte spvârşite. Această acţiune a omului în viaţă, reprezintă ceea ce ştiinţa spirituală o denumeşte cu termenul de „liber aribitru“ prin care omul este pe deplin liber să facă fapte bune sau fapte rele, după cum este influenţat de spiritele bune sau de spiritele rele.

Existenţa sa de zi cu zi este determinată de destinul său prestabilit, determinat de influenţele astrale asupra spiritului său şi hotărât de spiritele angelice.

Dar chiar dacă omul nu este în mod normal conştient de vieţile sale anterioare, el le poate descoperi prin anumite practici care îl pun în legătură directă cu subconştientul lui, unde se află Eul său superior.

Aceasta este partea cea mai înţeleaptă şi cea mai cunoscătoare din om, care ştie totul despre el.

El este cel care ne protejează şi ne îndrumă zi de zi, pe plan fizic şi pe plan spiritual.

Devenind conştient de Eul tău superior, îşi deschide calea cunoaşterii interioare şi a adevărului, îşi măreşte nivelul de cunoaştere şi de conştiinţă.

Toate greutăţile vieţii, toate încercările ei, pot fi rezolvat de Eul tău superior, dacă reuşeşti să-ţi deschizi drumul către el, căci el este profesorul şi îndrumătorul tău permanent.

Dobândind înţelegere din experienţele trăite, devii conştient de adevărul tău, iar cunoscând adevărul, poţi avansa spre noi niveluri de înţelegere.

Cunoscând Eul tău superior poţi să devii conştient de reacţiile din prezent, faţă de evenimentele din trecut, explicând legăturile dintre evenimentele altei vieţi şi viaţa ta actuală. El ne poate ajuta să cunoaştem nu numai acţiunile noastre din alte vieţi dar şi viaţa altei persoane din anturajul nostru. Toate acestea le putem descoperi prin meditaţie, căci trăind conştiinţa sufletului tău vei descoperi esenţa ta însăţi.

Printr-o meditaţie făcută în stare de alfa a undelor cerebrale, vei putea primi imagini şi vei auzi gânduri pe care ţi le oferă eul tău interior, astfel vom putea realiza cine suntem şi cu ce scop am venit în actuala viaţă. Se pot vedea imagini atât din trecutul vieţii actuale pe care le-am trăit cu mulţi ani în urmă cât şi imagini din alte vieţi anterioare, vom realiza astfel progresul pe care l-a făcut sufletul în cadrul evoluţiei sale.

Toate aceste imagini nu sunt influenţate de trecerea timpului, ele sunt la fel de prezente şi de reale, ca şi în prezent. Ne aflăm într-o situaţie specială, deşi trăim fizic în prezent, avem *în acelaşi timp trăiri în vieţile trecute.*

Toate aceste trăiri sunt mentale, noi le vedem cu ochii minţii aşa cum vedem în gând amintirile pe care nu le-am uitat din actuala viaţă.

Conştiinţa noastră spirituală, ne face să vedem, să auzim, să simţim şi să gustăm imagini din trecut şi să trăim emoţiile respective.

Continuând meditaţia, reuşim detaşarea, când trăim experienţa acelei vieţi trecute, fără să simţim emoţiile, ca şi când evenimentele s-ar întâmpla unei alte persoane, în felul acesta le putem interpreta mult mai obiectiv.

În continuarea meditaţiei, se poate atinge vederea de ansamblu, când conştiinţa se va situa deasupra evenimentelor din viaţa trecută la care participă, astfel va identifica motivele care au dus la acel eveniment. Se poate astfel realiza corelaţia dintre faptele petrecute în trecut în trăirea actuală.

În timpul acestor trăiri pot apare o mişcare rapidă a ochilor, aceasta este o stare similară cu mişcarea ochilor în timpul visului, când folosim ochii mentali pentru a urmări scenele visului. Uneori apare senzaţia de a înghiţi, care se datorează senzaţiei de profundă relaxare, corpul se poate simţi foarte uşor sau foarte greu sau vibrând de energie sau să apară o senzaţie de plutire a conştiinţei pe deasupra corpului fizic. Este acea „vedere din astral" treapta de iniţiere din misterele antice pe care o atingeau iniţiaţii numită Epifania.

Poate apărea senzaţia că treci printr-un tunel în care lumini slabe se deplasează rapid, înainte şi înapoi şi să auzi sunete care trec rapid pe lângă tine.

Aceste senzaţii sunt normale şi naturale dar nu este obligatoriu să le percepi, aceasta depinde de nivelul nostru de conştiinţă spirituală.

Să ne amintim din trăirile conştiinţei din moartea clinică, când foarte mulţi bolnavi, reveniţi la viaţă, descriu trecerea printr-un tunel de lumină şi perceperea celorlalte senzaţii, descrise.

Trăirile din vieţile trecute, pot fi foarte dureroase şi chiar înspăimântătoare, pentru că în trecut este posibil să fi făcut lu-

cruri sau să fi trăit evenimente dureroase. Putem astfel înţelege faptele ce au determinat actuala Karmă.

Din această cauză, reamintim evenimentele şi emoţiile din vieţile anterioare numai dacă avem o pregătire corespunzătoare spiritual, ele se obţin prin meditaţii profunde în aceste regresiuni pe care Eul tău suprem le va conduce prin tine şi în tine.

Protecţia împotriva ştirilor negative se face folosind ca protecţie lumina albă care reprezintă energia universală. Pentru aceasta trebuie să intrăm în nivelul Alfa al undelor cerebrale şi să urcăm pe curcubeu până la ceaţa albă de deasupra lui aceasta reprezintă Lumina Albă Universală care este o vibraţie de energie pozitivă şi ajungând la această lumină albă trebuie să ne confundăm în ea, căutând să o inspirăm în interiorul nostru; atunci se percepe o vibraţie în ritmul acestei energii pure şi albe, iar conştiinţa se deschide şi se extinde în toate direcţiile.

Accesul la lumina albă se obţine prin imaginaţia ei.

Toate aceste experienţe se fac prin „Legarea la Pământ" care te ajută să rămâi orientat în planul fizic prezent. Aceasta se face prin atingerea unui obiect fizic de care să rămâi conştient.

Intrând în starea alfa cerebrală, poţi să faci călătorii mentale într-o ţară în care crezi că ai trăit într-o altă viaţă sau într-o localitate spre care te simţi atras să o vizitezi. Conştiinţa ta spirituală va călători şi va trăi evenimente şi emoţii dacă într-adevăr au trăit în acel loc. Aceste fapte le trăieşti fie ca participant direct, văzându-ţi imaginea ta din acel moment sau ca un observator din afara evenimentelor.

Unicitatea conştiinţei

În viaţa obişnuită oamenii se consideră fiinţe conştiente. Ei au o experienţă continuă a lumii exterioare şi a lumii interioare, cu sentimente, gânduri şi emoţii. Ne putem considera un computer conştient ce percepe prin intermediul unei camere video. Examinată într-un anumit moment, conştiinţa noastră prezintă cel puţin un act mental, căruia îi corespunde un obiect al conştiinţei, orice experienţă conştientă include obiectul conştiinţei cât şi modul în care suntem conştienţi de acel obiect, adică actul mental. Obiectul conştiinţei este ceea ce experienţa noastră ne înfăţişează fiind denumit şi obiect intenţional. Conştiinţa este formată în totalitatea ei de acte mentale. Experienţa conştiinţei implică cel puţin un act mental care este direcţionat către un obiect al conştiinţei. Acte mentale sunt vederea, auzul, mirosul, imaginaţia, amintirea, dorinţa, spaima, fericirea, supărarea sau frica, dar de regulă în fiecare moment, conştiinţa are mai multe acte mentale.

O altă caracteristică a experienţei conştiente este intuiţia pe care o avem faţă de aptitudinile şi capacităţile noastre. Aceasta ne ajută să înţelegem schimbările şi capacităţile noastre. A avea experienţa conştientă nu este acelaşi lucru cu a le cunoaşte, aşa cum afirmă Descartes, căci noi le cunoaştem numai atunci când le înţelegem clar şi distinct, aceasta implicând atât înţelegerea actului mental cât şi a lucrului la care se raportează gândurile noastre.

Orice experienţă individuală conştientă se petrece numai într-o conştiinţă, doar o persoană o poate avea şi aceasta se datoreşte deosebirilor dintre spiritele noastre, deşi mai mulţi oameni gândesc la acelaşi lucru, fiecare îl gândeşte cu conştiinţa sa proprie, care îi este specifică numai lui.

Din acest motiv, experienţele conştiente ale unei persoane nu pot fi examinate la o altă persoană. Stările de conştiinţă nu pot fi studiate după legi fizice şi chimice. Spiritul şi stările mentale, nu sunt divizibile, aşa cum sunt divizibile obiectele spaţiale.

Spiritul şi trupul sunt strâns legate între ele, noi percepem lumea prin organele de simţ, iar aceste impresii sunt transmise spiritului.

Spiritul şi creierul interacţionează cauzal, fiecare îl influenţează cauzal pe celălalt, evenimentele din creier, le cauzează pe ale spiritului, prin aceste experienţe percepem lucrurile, ele cauzează senzaţia, iar senzaţiile definesc starea de conştiinţă.

Obiectele conştiinţei sunt cele către care ne poartă conştiinţa prin intermediul actului mental, procesele conştiinţei sunt tipuri de secvenţe de acte mentale, cum sunt asocierea liberă sau gândirea raţională. Prin intuiţie ne dăm seama de ceea ce suntem capabili să gândim, dar la care ne gândim acum, această intuiţie ne ajută să înţelegem schimbările din experienţa noastră. Experienţa conştientă a unui om, nu poate fi cunoscută de ceilalţi oameni. Presupunerea că şi alţi oameni au aceiaşi experienţă conştientă, este o ipoteză, ei ar putea avea aceleaşi experienţe conştiente, dacă s-ar afla într-o situaţie similară cu a noastră, prezentă atunci când am avut aceste experienţe. Această constatare o putem testa observându-l dacă acţionează la fel cum am acţionat noi în condiţii similare. Cu cât testele la care îi supunem sunt mai variate şi reacţia lor este mai asemănătoare cu a noastră, cu atât afirmaţiile noastre referitoare la experienţele individului respectiv sunt mai îndreptăţite.

Experienţa conştientă este un atribut exclusiv al spiritului, iar spiritul, nu este spaţial, căci el este lipsit de întindere şi spaţiu şi indivizibil, de aceea stările de conştiinţă nu se explică prin legi fizice şi chimice.

Spiritul este capabil să regleze probleme complexe, să cântărească argumentele şi să înţeleagă limbajul, el poate simţi durerea şi plăcerea, poate avea dorinţe, aversiuni, nevoi şi poate avea emoţii.

Cuvânt de încheiere

Din cele relatate în cuprinsul cărţii s-a desprins constatarea că adevărata conştiinţă a omului nu se află în straturile scoarţei cerebrale, aşa cum s-ar părea la prima vedere, ci în straturile subconştientului şi inconştientului, care este răspândit în întregul organism. În susţinerea acestei idei sunt semnificative experienţele făcute de Huxley, pe „broaşte spinale" adică decapitate. Între broasca decapitată şi o sursă de lumină se pune o carte. Dacă i se dă un uşor impuls, broasca sare, dar nu se izbeşte de carte, căci o ocoleşte, fie pe partea stângă, fie pe cea dreaptă. El trage concluzia că există un element psihic în broască care persistă şi după decapitarea ei, deci, după suprimarea creierului. Aceasta înseamnă că există o conştiinţă inconştientă? Dar prin ce simte, sesizează şi localizează broasca obstacolul? Cu siguranţă prin corpul său astral care înveleşte tot corpul şi care are o vedere şi o conştiinţă a sa. Conştiinţa subconştientului este adevărata parte conştientă, ea emană din conştiinţa cosmică pe care o are spiritul în viaţa sa astrală. Această conştiinţă este eternă şi în directă legătură cu Dumnezeu; ea îşi trage puterea şi graţia dintr-un univers spiritual. În această conştiinţă-inconştiinţă se află înregistrate toate vieţile anterioare şi ale vieţii actuale; acolo se află cunoştinţele pe care în actuala viaţă nu le cunoaşte.

Este citat cazul unei angajate la o casă de comerţ din Geneva care în hipnoză prezintă patru personalităţi diferite subconştiente, afirmând când că este o locuitoare a planetei Marte, când prinţesă indiană, când regina Maria Antoaneta sau Cagliostro.

Pentru fiecare personalitate, ea adoptă manierele corespunzătoare. Când se manifestă cu personalitatea ei marţiană, ea vorbea într-o limbă necunoscută, când era prinţesă indiană

descifra limba sanscrită şi conversa cu logodnicul său Nayaka, iar când se prezenta ca regina Maria Antoaneta, se comporta ca aceasta. Conştiinţa spiritului este un calculator, care înregistrează amintirile din toate vieţile, sub formă de imagini, omul fiind privit din afară. Aceste evenimente se introduc în memoria conştiinţei pe măsură ce ele se produc, chiar dacă în actuala viaţă avem anumite cunoştinţe, ele nu se găsesc în conştiinţa spiritului, dacă el se găseşte în situaţia unei vieţi anterioare. Cunoştinţele din cursul vieţilor sunt fişate pe măsura timpului producerii lor.

Personalităţile multiple prezentate de Helene Smith, se explică prin reîncarnarea unuia şi aceluiaşi spirit. Aceasta denotă că subconştientul are o conştiinţă care se situează deasupra conştiinţei corticale. Această conştiinţă a subconştientului se manifestă în hipnoză, în extaz, în Yoga, în meditaţia transcedentală, la somnambuli sau în somn, în stare de vis.

Creierul uman este numai un intermediar pe care îl foloseşte conştiinţa subconştientului pentru a determina conştiinţa umană. Conştiinţa subconştientului face parte din acelaşi sistem comun cu conştiinţa rigidă a scoarţei cerebrale, dar este mult mai amplă şi mai complexă, căci ea conţine în plus vieţile cosmice ale spiritului. În timpul stărilor amintite, memoria este mult mai amplă, ea atingând maximum de extensie, ceea ce memoria normală nu o face niciodată, aceste conştiinţe secundare fac un corp aparte şi trăiesc în afara conştiinţei normale.

În stările de transă, la acelaşi individ, în acelaşi timp coexistă două voinţe a două acţiuni distincte, una care are conştiinţă şi alta care nu are conştiinţă, aceasta fiind atribuită unor fiinţe invizibile, ceea ce vine în om în stare de spiritism, se termină totdeauna cu semnătura unei persoane moarte.

În regresia în timp, prin hipnoză, când transpunem subiectul între perioada anterioară existenţei sale şi îl facem să retrăiască pentru moment una dintre personalităţile sale moarte, rezultă că amintirea Eului său actual va dispărea pentru moment şi toate cunoştinţele acumulate posterior datei fixate prin sugestie, se produce o dirijare a conştiinţei, o întreagă sinteză de fenomene

va dispărea, va fi uitată pentru a face loc temporar unei sinteze mai vechi. Personalitatea evocată este una adevărată care a trăit efectiv pe pământ şi nu una fictivă, creată prin imaginaţie. Mai mult, dacă acea viaţă, acea personalitate avea o paralizie, ea apare în starea actuală de hipnoză, dar va dispărea după aceasta.

O mulţime de amintiri reale pe care le credem moarte sunt retrăite cu lux de amănunte în noua stare de conştiinţă; aceasta arată că ceea ce ştim noi în stare normală este numai o parte mică din ceea ce ştie subconştientul nostru.

Toate aceste constatări arată faptul că spiritul-conştinţă al omului nu are nimic comun cu corpul fizic, că el este transcedent şi nemuritor, că conştiinţa noastră actuală este o mică parte din conştientul nostru, atunci când ne aflăm în stare de spirit astral după moarte.

Există un paralelism absolut între microcosmos şi macrocosmos, adică între om şi univers. Ierarhia regnurilor în alcătuirea universului: mineral, vegetal, animal şi uman, corespunde forţelor ce-l alcătuiesc pe om, corpul fizic, eteric, astral şi Eul conştient, omul fiind un produs al întregului univers, devine imaginea lui Dumnezeu.

Evoluţia conştiinţei umane este strâns corelată cu situaţia sistemului solar în raport cu constelaţiile astrale; se ştie că întregul nostru sistem solar face o mişcare de revoluţie în univers, sub forma unei spirale, în decurs de 26 de mii de ani, dar o dată la 25 de secole, conştiinţa umană face o cotitură, ultima ei cotitură a fost acum 2500 de ani, când a apărut Buddha.

Fiecare constelaţie astrală, din cele care formează cercul zodiacal, determină un anume caracter conştiinţei umane. Întreaga mişcare a sistemului solar prin cercul zodiacal se face în 26 de mii de ani şi fiecare arc zodiacal de 30 de grade este străbătut în decurs de 2200 de ani. Aceasta este şi perioada care determină modificarea profundă în conştiinţa umană.

Prin evoluţia conştiinţei omului, acesta trebuie să-şi dea seama că se trage dintr-o anumită lume şi se poate reîntoarce la ea, dacă el doreşte, căci în om există ceva efemer şi ceva divin, el nu trebuie să se servească de prima stare, decât pentru a dez-

volta pe cea de-a doua; pentru aceasta conştiinţa umană trebuie să se debaraseze de concepţia materialistă asupra lumii, care crede că nu există decât materia şi că trebuie să profităm cît mai mult de tentaţiile acesteia. Astfel ne dăm seama că materia este energia în forma ei cea mai înaltă şi cea mai subtilă. Materia este spiritul care coboară şi se degradează, iar spiritul este materia care se înalţă şi se înnobilează. Deşi spiritul sau viaţa se află în tot ce este materie, el există şi separat de materie sau în afara materiei manifestată în formă vizibilă.

Procesul de creştere şi evoluţie a conştiinţei omului cu etapele sale de dezvoltare, se poate asemăna cu procesul de creştere al unui individ. Singura deosebire este că pe când conştiinţa omului se formează în mai multe vieţi pământeşti şi vieţi astrale, procesul de creştere al unui individ atinge maturitatea într-un timp extrem de scurt, numai în timpul unei vieţi pământeşti. Când sufletul ajunge la o evoluţie spirituală superioară, el începe să dispună într-o mai mare măsură „de liberul arbitru" în ceea ce priveşte alegerea timpului fizic în care se va reîncarna; el îşi alege viitorii părinţi în aşa fel încât să păstreze cu ei o legătură din trecut sau fiindcă vede în ei, posibilitatea de a moşteni unele calităţi pe care le consideră de dorit şi utile.

Aceasta înseamnă că un spirit superior îşi alege familia şi mediul în care el doreşte să se nască.

Conştiinţa omului se formează de-a lungul mai multor reîncarnări succesive, ca bărbat şi apoi ca femeie şi invers; anumite lecţii de viaţă nu pot fi învăţate decât ducându-şi viaţa ca femeie, iar altele ducându-şi viaţa ca bărbat, prin care sufletul obţine calitatea înţelegerii depline. O atracţie irezistibilă dintre oamenii care se întâlnesc pentru prima dată, nu poate fi explicată decât dacă s-au cunoscut cândva într-o altă viaţă anterioară, când au fost prieteni apropiaţi, intimi sau în mai multe încarnări. Această legătură a rămas înregistrată în conştiinţa-suflet a spiritului; aşa se poate explica dragostea la prima vedere sau cazurile de lesbienism sau homosexualitate, căci nu farmecul sau atracţia sexuală explică marea pasiune.

Tot astfel se explică şi aversiunile imediate dintre indivizi.

Reîncarnarea explică sentimentele de iubire şi ură dintre oameni, precum şi diverse fobii care se datoresc conservării în subconştient a memoriei unor întâmplări dureroase dintr-o viaţă anterioară legate de morţi tragice, prin înecare, prin ardere, prin căderi de la înălţime, prin sufocare sau alte împrejurări nefericite. Aceasta se datoreşte faptului că conştiinţa-spirit păstrează memoria tuturor experienţelor sale de-a lungul tuturor încarnărilor.

Persistenţa conştiinţei Eului după moarte confirmă faptul că aceasta este determinată de altcineva şi nu de celulele cerebrale, care cu fiecare naştere succesivă, trebuie să formeze un creier nou, care nu are o continuitate de la o viaţă la alta. Nu acelaşi lucru se întâmplă cu sufletul, în cazul acesta nu există o întrerupere a lui şi astfel memoria române intactă, aceasta înseamnă că gândul nu este produsul creierului. Formele gândurilor pot fi văzute în ceea ce a fost numit „spaţiul mental" de către clarvăzători, iar pe de altă parte, gândurile au putut să fie imortalizate pe pelicule fotografice, care redau imaginile exprimate prin gând. Gândurile întărite prin voinţă, pot dura mai mult, având influenţa asupra subconştientului, aşa se explică acţiunea blestemelor. Am văzut că în timpul somnului conştiinţa fizică se retrage temporar aşa cum la moarte ea se retrage permanent. Fiziologia a putut da o explicaţie fenomenului morţii, dar nu a putut explica satisfăcător fenomenul somnului; pe de altă parte omul îşi poate transfera conştiinţa din corpul fizic în corpul astral, putând călători cu ea oriunde doreşte. El poate călători cu acest corp subtil, în timp ce corpul lui fizic se află la mii de kilometri depărtare. Cu acest corp subtil un clarvăzător poate purta discuţii ca şi când acesta, ar fi în carne şi oase.

Învăţătura ezoterică propagă puterea spiritului pe care se bazează toate religiile, căci Dumnezeu nu este o divinitate creştină, islamică, hindusă sau budistă. El este o divinitate a vieţii absolute, totalitatea tuturor energiilor din univers, a energiei vieţii înşişi, a iubirii, o inteligenţă a experienţei active şi a ceea ce determină influenţa reciprocă dintre cele văzute şi cele

nevăzute. Această divinitate va fi recunoscută atât ca transcendentă, cât şi ca imanentă.

Suntem o părticică de spaţiu şi când devenim în exclusivitate conştienţi de noi înşine, ca de această părticică, ne separăm de spaţiul global, căreia îi opunem imaginea entităţii noastre distincte. Omul nu vede decât ceea ce subconştientul nostru proiectează în spaţiul nostru conştient şi mental care conţine toate experienţele pe care le avem de la viaţă.

Miliardele de conştiinţe spirituale formează o unică conştiinţă spirituală cosmică şi fiecare reprezintă o energie vie, în infinitul Fiinţei.

Omul este reprezentat de trei centri principali: corpul fizic care reprezintă centrul gravităţii ansamblului materiei fizice şi alte două corpuri, care (între ele existând o diferenţă de frecvenţă şi intensitate vibratorie) saturează corpul fizic şi iradiază în exterior; aceste două centre sunt – unul cel psihic şi cel mental – adică corpul astral şi Eul personal. Eul este entitatea din subconştientul nostru care face legătura dintre două lumi, aceea a celei în care trăim pe pământ şi cea pe care o vom trăim după moarte.

Fiecare dintre noi poartă în el adevărul lui şi înainte de toate adevărul fiinţei lui, căci existăm simultan în două lumi, una a personajului nostru fizic şi psihic care este discontinuu şi limitat în spaţiu şi timp, la care participăm cu toţii prin fiinţa noastră nemuritoare.

Spiritul uman este pelerinul care traversează omul de la crearea lui şi până la omul din zilele noastre.

Umanitatea în spaţiu şi timp exprimă o realitate de ordin cosmic în care omul luat ca individ reprezintă un grăunte de nisip, o picătură de apă în fluviul vieţii eterne.

Resimţim Existenţa ca Esenţă a tuturor vieţilor particulare, în ea se condensează clipele trăite ale timpului. Pentru a realiza acest adevăr, singura evoluţie care poate avea loc este aceea a conştiinţei. Conştiinţa este sursa tuturor manifestărilor şi percepţiilor noastre, ea este de origine cosmică, iar conştiinţa omului pământean este numai o părticică din conştiinţa acelui om

atunci când aceasta devine astrală. Între pământ, care reprezintă patria corpului fizic şi cer, care reprezintă patria spiritului, se desfăşoară la infinit vieţile noastre pământeşti, care au o vechime de aproximativ 3 milioane de ani de la apariţia omului.

Unicul izvor al Universului este conştiinţa spirituală cosmică, căci în om se exprimă în mod egal două voci, una este vocea persoanei umane şi alta este vocea fiinţei universale.

Spiritul este conştiinţă, este viaţă, inteligenţă şi dragoste; în viaţa fizică el trăieşte un moment al conştiinţei cosmice în sânul conştiinţei umane.

Omul este un punct de convergenţă al celor două niveluri ale maturării conştiinţei; în om are loc încrucişarea şi întâlnirea drumurilor, unirea susului cu josul, adică a conştiinţei omului din astral, de după moarte, care este amplă şi complexă şi cea a omului întrupat, care este limitată în timp şi spaţiu.

Omul este o punte de trecere peste abis între două dimensiuni ale fiinţei, este locul de joncţiune a două lumi de conştiinţe, una limitată de timp şi spaţiu şi alta nelimitată, el este o verigă între două infinituri, infinitul mare al conştiinţelor cosmice şi infinitul mic al conştiinţelor omului fizic.

Eul nostru psihologic care s-a format şi s-a dezvoltat în noi, dotându-se cu o autonomie, permite conştiinţei cosmice să ia comanda Eului nostru instinctual, ridicându-l la nivelul unei conştiinţe universale, când va cunoaşte interdependenţa totală a fiinţelor şi lucrurilor în sânul energiei universale, de unde emană întreaga viaţă. Spiritul nostru nu se limitează la conştiinţa valorilor raţionale, căci ele reprezintă numai o parte din tot. Conştiinţa spirituală se află în interioritatea noastră cea mai profundă. Pentru aceasta şi fiinţa care este în om trebuie să se trezească, astfel un nou domeniu al percepţiei se deschide, acela al intuiţiei, căci intuiţia izvorăşte din tăcerea interioară a subconştientului unde se găseşte conştiinţa noastră spirituală.

S-a putut constata din relatările făcute până acum că conştiinţa este inexplicabilă pentru concepţiile materialiste, căci acestea nu pot explica acţiunea gândirii, care are un scop şi o dorinţă. Conştiinţa este aceea care programează creierul omu-

lui, nu este produsul acestuia, pentru că conştiinţa este transmisibilă de la un corp fizic la altul, aşa cum se întâmplă în fenomenele de dedublare şi de posedare.

Conştiinţa este o funcţie de sinteză a psihicului uman determinând acumulările experienţelor din vieţile noastre fizice ce se înregistrează în spiritul nostru, acest computer de energie pe care divinitatea îl trimite în viaţa fizică pentru o nouă experienţă în scopul purificării şi evoluţiei sale spirituale.

Fiecare dintre noi poate intra în comunicare cu Eul său atunci când în urma proceselor de meditaţie se atinge această stare negativă, în care nu mai reacţionăm la nici un fel de stimul exterior, care să influenţeze organele noastre de simţ; astfel putem vedea amintiri din actuala viaţă sau evenimente din vieţile noastre anterioare.

Printr-o meditaţie succesivă asupra celor şapte CHAKRE de absorbţie eterică şi astrală, conştiinţa spirituală poate fi eliberată din închisoarea corpului fizic; să capete o autonomie şi transcendenţă faţă de timp şi să urce în conştiinţa cosmică. Acţionând asupra celei de-a 7-a CHAKRE, care se găseşte în creştetul capului, conştiinţa omului urcându-se în astral se contopeşte cu conştiinţa astrală a acelui om cu supraconştiinţa lui, care cuprinde amintirile din toate vieţile lui pământeşti; în această stare se percepe auzul şi vederea astrală.